

Het rad van avontuur — Curiositeiten uit den winter van 1927 — De ondergang der S 4 — De grootste zender der wereld — Beroemde Filmspeelsters — Vijftig molens, die gaan verdwijnen — Mrs. Grayson's mislukte Oceaanvlucht — Belangrijke verkeersverbetering te Utrecht

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

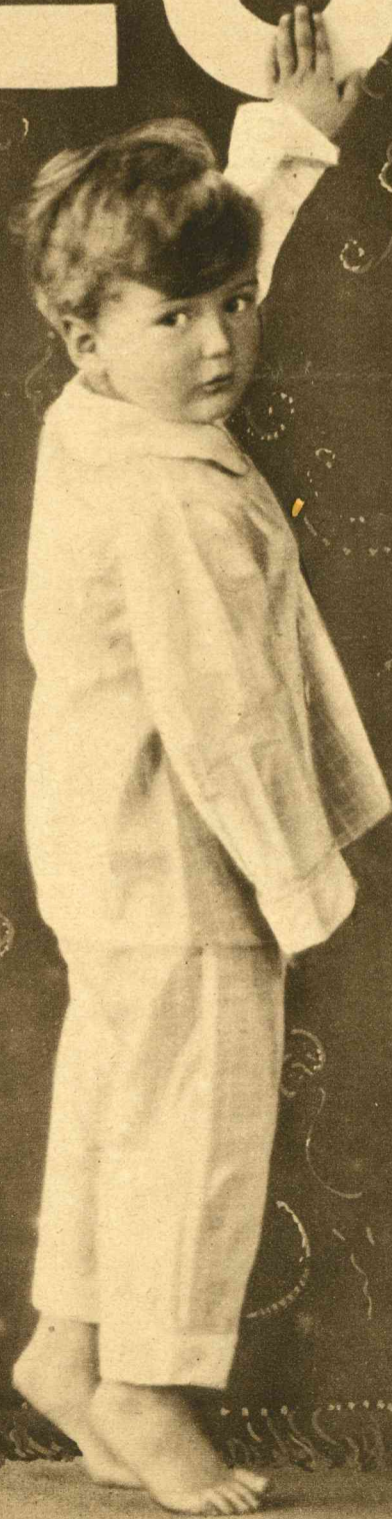
PANORAMA

No. 26 (52) 15de JAARGANG
29 Dec. 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per Nummer $17\frac{1}{2}$ ct. Voor Week-Abonné's $17\frac{1}{2}$ ct.
Per kwartaal f 2.25. Franco per post f 2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

1928

7

1927/28: Den Lezer Heil!

HET RAD VAN AVONTUUR

EEN LOTERIJPRAATJE

In elken mensch sluimert een element van gokzucht. De één onderdrukt het; de ander maalt er niet om; een derde geeft er aan toe en eindelijk komt nummer vier, die het tot een hartstocht aanblaast; en dan wordt het mis; mis in zóóverre, dat, wat van nature goed is, het *spel*, tot kwaad wordt als het ontaardt in dobbelzucht.

Er is iets aantrekkelijks in, om zonder arbeid of moeite te winnen wat door anderen bijeengebracht werd, die het . . . verliezen en dit aantrekkelijke komt het puurst tot uiting in wat men loterij, kans- of hazardspel, lotto noemt; het vooruitzicht om met een spierinkje een kabeljauw te vangen, d.w.z. om met een kleinen inleg een grooten prijs in de wacht te sleepen, doet menige begeerige ziel naar het lot grijpen in de hoop en de verwachting, dat „het” toch eenmaal eens moet komen!

Onze voorvaderen waren, méér nog dan het tegenwoordige geslacht, dól op loterij. In de 16e eeuw vinden we allerlei trekkingen in volle actie. Wie geld, veel geld noodig had voor een of ander publiek belang (oorlogvoeren, kerken of gestichten bouwen, nooden lenigen enz.) organiseerde met consent der overheid een loterij met veel loten en veel prijzen, de laatsten bestaande uit allerlei zilveren voorwerpen, fraaie meubelen, kostbare stoffen enz.; echter geen geldprijzen; en het is curieus te zien, hoe in dien ouden tijd de begeerde duiten door het lot werden te voorschijn getooverd. En de oude Nederlanders, die ondanks de benarde omstandigheden, waarin ze vaak verkeerden, veel van feestvieren hielden, waren niet te houden als er weer eens een loterij op touw werd gezet. Daar kwam het halve land aan te pas. Alléén reeds het *schrijven* en *ringen* van soms meer dan 200.000 loten met hun corresponderende prijsnummers, was al een karweitje apart, dat een 50 à 60 riem papier vereischte; dan moest er reclame voor de zaak worden gemaakt; boden werden allerwegen heengezonden met geschreven (later gedrukte) plakaten, keurig op perkament geteekend en versierd; alsmede heele bundels loten. Met de toenmalige express-orient-snelverbindingen had zoo'n snel-

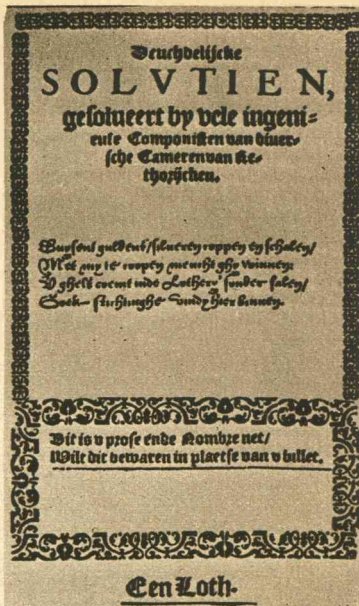
Anplakbiljet eener loterij

ten behoeve van het Oudenliedengesticht te Egmond aan Zee. Het origineel meet 55 X 58 cm.

Markt was een overdekte estrade opgericht, waarop de „heeren”, heel veel heeren, plaats namen; de loten werden op een groot zwart laken dooreengeschied, daarna in bussen

in zelfs gedeeld werd door de lui, die aan de loterij part noch deel hadden.

Curieus is het te lezen, dat er ook wel eens goed rendee-

En Loth.

En „loth” van 1575,

of eigenlijk: het certificaat van een lot, zooals de Rederijkerskamers dit uitreikten aan hun leden, die nummers gemeenschappelijk hadden gekocht.

doovekoolen smeulden en ook voor het overige ontbrak het den „stoe-ren werkers” daarboven aan niets en werden ze ook op tijd om de drie uren als schildwachten afgelost en 's nachts onder gewapend geleide, met fakkellicht naar huis gebracht. Onder al die bedrijven, het trekken en uitroepen der prijzen en . . . nieten bereikte de stemming onder het dag en nacht aanwezige publicum natuurlijk de witgloei-hitte. En op den dag, dat de prijzen werden uitgereikt, heerschte er een dolle vreugde, waar-

De Loterijzaal

op het Binnenhof op het einde der 18e eeuw.

En trekking

der Generaaltitelotterij in 1768 in de Loterijzaal te 's-Gravenhage.

voetige renbode wel eens een maand of drie nodig vóórdat hij zijn tournee beëindigd had en zoowel Amsterdam als Heynkensand, zoowel Utrecht als St.-Maartensdijk bezocht had.

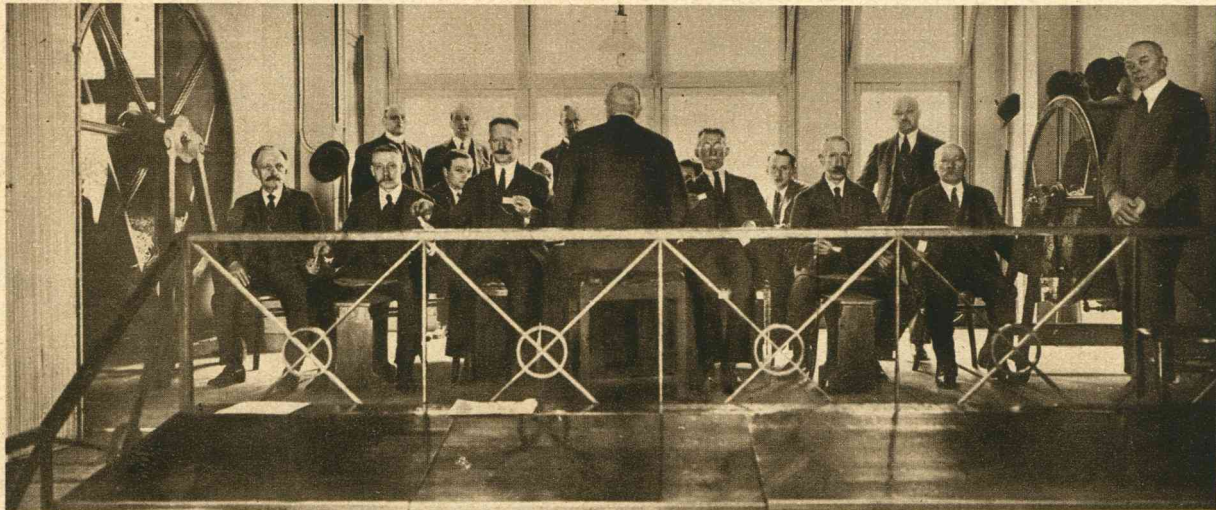
In de steden gaven rederijkerskamers — de tooneelgezelschappen van dien tijd — dagen achtereen op de Markt openbare voorstellingen — sotte kluiten, mysterie-spelen enz. — om propaganda voor de loterij te maken; er hadden met hetzelfde doel plechtige ommezingen (gecostumeerde optochten) plaats, muziekkorpsen trokken rond, de jeugd had vrij-af en werd getrakteerd; de stad werd geillumineerd (schitterend hoor! met pektonnen en brandende teerkranen!) en hoe meer de groote dag der trekking naderde, hoe hooger de feeststemming oplaaide.

Zoo'n trekking duurde dag en nacht voort, soms weken achtereen; winter of zomer, dat deed er niet toe. Op de

gedaan (alles onder geduchte contróle natuurlijk) en . . . het spel kon beginnen. Als het koud was, werd er voor centrale verwarming gezorgd door vuurpannen, waarin gloeiende

rende *baantjes* werden verloot. — In 1446 schreef de Raad van Utrecht een loterij uit ter vergeving van het wijnroeiersambt (zooiets als controleur voor den wijnimport); de inleg was 2 pop; aanplakbiljetten vermeldten de apen dependenties, die aan de functie verbonden waren; bij de trekking, die onder enorme belangstelling plaats had, bleek zekere Jan van Weelden de eerste prijswinner, die het baantje dan ook inpikte.

In 1454 herhaalde zich hetzelfde spelletje, met, als hoogste prijs, het stadsvendu-meesterschap en verder nog allerlei fraaie prijzen; en in 1464 werd het ambt vanschepenbode verloot en waren er zooveel gegadigden, dat er grif 2158 loten à twee gulden per stuk gesleten werden. De prijzen — de bode zelf uitgezonderd natuurlijk — werden openlijk tentoongesteld en voor het overige . . . de noodige festiviteiten alweer. In het laatst der 17e eeuw

En trekking in den tegenwoordigen tijd.

De bus ter linkerzijde bevat alle nummers; de kleine bus ter rechter bevat klassgewijze de prijzen en nieten. V.l.n.r.: de ambtenaar, die het nummer trekt, overgeeft aan den volgenden, die het ringetje er afneemt, om het daarna te overhandigen aan den oplezer, die het nummer afroept en dan ter hand stelt aan den ambtenaar, die het briefje op een lias steekt. V. r. n. l. herhalen zich dezeifde handelingen met de prijzen.

gingen de loterijen van prijzen in natura ongemerkt over in die van geld. Een lijstje van 1651 geeft als No. 1 en 2 elk een weldoortimmerd enz. huis; daarna als No. 3 een „sack met gelt van 1500 gld.“; No. 4 „een sack met gelt van 1200 gld“; No. 5 „noch een sack met 1000 gld“ en zoo gaat het 300 nummers voort met „sacken gelt“.

Als een bijzonderheid melden de archieven dat één gulle baas, die de 50.000 getrokken had, aan de weesjongens, die zijn nummer hadden uit de bus gehaald, ieder 250 gulden had geschonken op hun spaarbankboek . . . pardon, aan den weeshuisvader; en aan het oudere weesmeisje, dat de jongens bij hem hadden gebracht — zoo klein waren ze nog — gaf hij 200 gulden voor een nieuwe fiets. . . . ach! ook *die* waren er nog niet; voor iets anders-dan.

We moeten nu, om niet te uitvoerig te worden, zonder overgang op onze staatsloterij komen. Zij is wel een oude getrouwe, die den lande van 1726 af onafgebroken heeft gediend; ze heeft een groot stuk van ons volksbestaan meegemaakt; ze overleefde een paar Republieken, de re-

geringen van Koning Lodewijk en van Napoleon; ze verwisselde vijf-, zesmaal van naam: generaliteitsloterij; Bataafsche, Koninklijke, Hollandsche; loterie de Hollande; Nederlandsche, daarna Koninkl. Nederl. loterij en ten slotte Ned. Staatsloterij. Vóór 1830 „trok“ ze beurtelings in Brussel en in den Haag; sindsdien hebben de Hagenaars haar niet weer losgelaten. Jarenlang, van haar geboorte af, was ze gehuisvest in de beroemde Ridderzaal op het Binnenhof, welke dientengevolge de Loterijzaal heette. Oudere hofstadbewoners herinneren zich dat typische geval nog heel goed. Bij de algemeene restauratie der Ridderzaal nam de staatsloterij de wijk naar een nieuwerwetsch huis in de Kazernestraat; de poëzie was er nu wel een beetje af; doch de degelijkheid is gebleven; ja, vele dingen, die voorheen als ongezonde aanwassen om haar heen groeiden, zijn opgeheven. De zwermen van loterijjoden, die vroeger, honderd dagen van het jaar, de straten onveilig maakten met hun gekrijsch: „nakkijk meheir!“ en die briefjes verhuurden en versjacherden, zoodat er wel eens meer twintichies werden „geplaatst“ dan er in een héél lot gingen; daar vloog de mindere man dan in; want de sjacheraars gaven zelfs crediet tegen woekerrente. Zedemeesters en volksvrienden klaagden steen en been over de toenemende veronzadelijking des volks door het meespen in de loterij; de menschen gaven zich over aan den hartstocht van het spel; gansche gezinnen gingen

CURIOSITEITEN UIT DEN WINTER VAN 1927

Ijszeilen op de Gouwee.

In den loop der vorige week gelukte het een onzer correspondenten bovenstaande aardige foto te maken op de Zuiderzee tusschen Monnikendam en Marken. In geen jaren hadden liefhebbers van het ijszeilen een beurt gehad.

Ski-loopen in ons land

is iets, wat men niet alle dagen ziet. Zelfs niet in den winter. Daarom verdient deze foto, die in de afgelopen week onder Velp werd genomen, zeker een plaatsje in ons blad.

En ijsstaxi.

We kennen natuurlijk allemaal de bekende stadstaxi's en zelfs water-taxi's zijn geen nieuwtje meer. Een ijsstaxi was echter iets, waar we — bij ons weten — tot heden nog niet aan gedacht hadden. Behalve dan een ondernemende eigenaar van een motorrijwieltje in de buurt van den Kralingschen Plas. Die bouwde, toen deze watervlakte bevroren was, zijn rijwieltje om en ging er een geregeld dienst mee onderhouden. Tot groot gerief van velen! Dat hij evenals zijn collega's-chauffeurs van land- en watertaxi's door de politie gecontroleerd werd, ziet men op onze foto.

ten gronde aan het snoepen van lootjes; de drankzucht werd in de hand gewerkt door het verderfelijke loterijspel en dienstmeiden en loopjongens begapten hun „volk“ om aan geld voor een „briefje“ te komen, zoo beweerden ze. Tegenwoordig doen ze precies eender om centen voor de bioscoop te bemachtigen . . .

Al deze misstanden, die met de eigenlijke staatsloterij, welke op zichzelf onverdacht zuiver werkte, niets te maken hadden en voornamelijk in een slecht geregeld debitan-tensysteem schuilden, werden door de reorganisatie van 1885 volkomen opgeheven en sinds dien loopt alles op rolletjes.

De traditioneele „weesjongens“, die de lootjes uit de bus opvischten, zijn eveneens opgedoekt; deze toonbeelden van ouderlooze onomkoopbaarheid en burgerlijke-weeshuis-deugd werden sinds lang vervangen door burgerlijke ambtenaren.

De een of andere oude zeur-

kous, alias vaderlandsche dichter, heeft eens gerijmd: *Wat baet het of ghy swoegt en slaeft en u verhit: Fortuyn lieft hem besoeckt die thuis en stille sit.*

Dit was echter maar een praatje voor den vaak; wie de *fortuin* wil winnen, moet haar opzoeken en grijpen. Met de loterij is het heel iets anders, daar valt niets te swoegen en te slaeven; of thuis te zitten; het lot laat zich niet forceeren, het is toeval, het is hazardspel. En alle leuterpraatjes over staartnummers, geluuskantoren, combinaties van cijfers enz. zijn geen cent waard. Wie eenmaal eene trekking der staatsloterij heeft in werking gezien, begrijpt dat direct.

De neef uit Canada

door
Tine Brinkgreve-Wicherink.
Een Oudejaarsvertelling

Mevrouw Van Goors was in de keuken bezig een schotel huzarensla klaar te maken, die des avonds, bijna kon men zeggen des nachts, het boterhammetje zou meubileren bij het bescheiden soupertje, waarmee zij en haar jongen van het oude in het nieuwe zouden gaan. Uit de kamer drongen van tijd tot tijd stemmen tot haar door, jonge stemmen, afgewisseld door een vroolijk meisjeslachen. Het bracht haar zelf soms een glimlach om de lippen, die dan echter weer verjaagd werd door een droefgeestigen trek. O neen, ze was niet jaloesch, dat haar jongen zich al zoo gauw een meisje had gekozen, al had ze zich alles vroeger wel even anders voorgesteld. In de ridderlijkheid van zijn twaalf jaren had Peter, toen zijn vader stierf, getrouwd: „Moeder, als ik groot ben, zal ik voor je zorgen, hoor, en ik zal altijd bij je blijven.“

Ja, de twee kinderen — Bets was twee jaar ouder dan Peter en studeerde voor onderwijzeres — hadden haar toen wel, door hun toewijding, door een zwaren, moeilijken tijd heengeholpen. Maar de jonge vogels, als de vleugels gegroeid zijn, vliegen het nest uit: Bets had altijd zin gehad in reizen, in avonturen. Dat had haar ertoe gebracht als gouvernante met een rijke familie mee naar Indië te gaan. En Peter, hoewel pas vier en twintig jaar, had al een mooie positie aan een Bank in de Hofstad en schitterende vooruitzichten: de directeur had bijzonder veel met hem op. Bijna geregeld kwam hij Zaterdags thuis en ging dan Zondagsavond met den laatsten trein terug. Het ouderlijk huis trok zeker, ook al vond hij er alleen een moeder — maar de grootste trekpleister was toch Jenny, het vroolijke, blonde dochttertje

Het postvervoer.

Daar door de strenge vorst ook de postboot naar Marken niet meer kon varen, werden brieven enz. per slede naar dit eiland gebracht.

„Moeder, ik heb zoo'n honger . . .”

Voor kinderen, die op de binnenplaats van een wolkenkrabber spelen, is het niet zoo eenvoudig om bij moeder een boterham te gaan halen als ze honger krijgen. Twintig trappen op en af, is zelfs voor de jeugd geen pretje! De zorgvolle moeder van onze foto bedacht daarom een eenvoudig en praktisch middel om haar lievelingen van het doodige te voorzien; zij laat het n.l. aan een touwtje uit het raam zakken!

van den directeur van de ijzerfabriek. — Jenny was eenig kind en haar vader stond bekend als rijk. Maar dit had absoluut geen invloed gehad op Peters keus, integendeel, het werd eerder als een struikelblok beschouwd. Want meneer Lessers had andere, grootschere plannen met zijn dochter. Zou hij dit goudvischje ten huwelijk geven aan den eersten den besten? Zeker, de jonge Van Goors was een nette vent, waar niets op aan te merken was, maar vermogen bezat hij absoluut niet. En zijn dochter mocht dan nu, in haar romantische stemming van nauwelijks twintigjarige, alleen naar „liefde” kijken — hij, de vader, wist, dat er in het leven heel wat meer te koop was, en dat *geld* een

machtige factor was. En met „goede vooruitzichten” deed je voorloopig bitter weinig, die konden jarenlang „vooruitzichten” blijven.

Dies kreeg Peter van Goors, toen hij aanzoek deed, nul op het request. Maar de jonge menschen lieten elkaar niet los: liefde zoekt list, en als Peter in de stad was, duurde het niet lang, of Jenny kwam op de fiets aanracen. En wagenwijd werd de voordeur dan al geopend, nog eer ze tijd had gehad, om aan te bellen. Er was altijd thuis wel een uitvlucht te bedenken om er uit te kunnen komen; en — eens zou vaders tegenstand toch wel te breken zijn.

Daar hoopten en vertrouwden ze op met jeugdige optimisme. Voor mevrouw Van Goors was dit echter de groote wanclank. Soms dacht ze wel eens: „Doe ik er goed aan Jenny en Peter samen te brengen? Moest ik *mijn* trots niet zetten tegenover de arrogantie van den vader? Is mijn zoon niet goed genoeg voor zijn dochter, dan acht ik mijzelf en hem te hoog om zijn kind hier te ontvangen.” Maar och, dan zou ze hen beiden, de kinderen, er onder laten lijden en Peter vreemden, want dat het tusschen die twee het ware was, dat had ze allang wel kunnen merken en gevoelen.

Ja, meneer Lessers had grootschere plannen: Jenny kon er zelf zoo heerlijk mee spotten. Bij haar thuis hing in een sierlijk verguld lijstje het portret van een slanken jongeman, met een scherp, energiek gezicht. Iets van een filmheld, hoonde ze, en ze noemde hem: de neef uit Canada!

Hij was de zoon van een vriend van haar vader, die naar Amerika gegaan was en er fortuin gemaakt had. De zee, de verre afstand, hadden die vriendschap niet kunnen verbreken; brieven werden gewisseld, foto's gezonden. En op zekeren dag had de veramerikaanschte Hollander het idee geopperd of zijn Jack en Lessers' dochter niet een goed paar zouden zijn. Als Jack vijf en twintig jaar was, zou hij hem voor een half jaar naar Holland sturen, dan was Jenny een en twintig. Wie weet, hoe goed de jongelui het met elkaar zouden kunnen vinden! De vader moest er dan maar voor zorgen, dat ze haar hart niet voor dien tijd verloor . . .

Meneer Lessers vond het lang niet gek; hij had zich in de handen gewreven; het zou een schitterende partij zijn voor Jenny. Ze ging dan wel ver weg, maar wie weet, hij en zijn vrouw waren ook nog maar midden veertigers, misschien trokken ze wel mee, of gingen er van tijd tot tijd een kijkje nemen. Amerika kwam tegenwoordig al op de lijst te staan voor vacantiereisjes!

Eerst vond Jenny het idee wel pikant, al waren het voornamelijk de twee vaders, die voor de zaak ijverden. Maar toen kwam Peter en stak een spaak in het wiel. Was het wonder, dat meneer Lessers den jongen mijlen ver wenschte? Zijn vriend er over schrijven wilde hij niet, steeds in de hoop, dat Jenny zich nog wel naar *zijn* wil zou voegen — maar toch werd het hem angstig te moede, als hij bedacht, hoe nu in het voorjaar Jack zou komen, wekenlang hun gast zou zijn. Hij kon niet anders doen dan hopen, dat de jonge Amerikaan Peter zou opzijschuiven, dat Jenny door zijn persoonlijk-

heid veroverd zou worden, nu zijn rijkdom geen gewicht bij haar in de schaal scheen te leggen en ze dus Peter zou laten schieten.

Nu was het oudejaarsdag! Wat was het toch jammer, dacht Peters moeder, dat ze het niet met hun drietjes konden vieren! Voor Peter was het geen feestelijke oudejaarsviering op deze manier. Maar ja, er was nu eenmaal niets aan te veranderen.

Toen ze weer binnenkwam, stond Jenny juist met gloeiende wangen en schitterende oogen op om heen te gaan; Peter zou haar een eind wegbrengen. Het was al schemerig, de straatlantarens waren reeds ontstoken. Ze wisten wel, wel-

De heilige van Sovjet-Rusland.

In het Lenin-Museum te Petrograd bevindt zich het bord, glas, mes en de vork, het kussen, de deken en de lakens, benevens het overhemd, die Lenin gebruikte toen hij zich in 1917 in Finland schuil hield en daar in een tent leefde, voor hij naar Rusland ging om er zich aan het hoofd der revolutie te stellen.

DE GENESTET

31 DECEMBER

J. F. TIERIE Jr.

Rustig-met uitdrukking

Tusschen weemoed, strijd en hope, Vliedt het le-ven ons voorbij. Waakzaam,

werkzaam wachten wij, Tot het raadsel zich ont-knoope, Wat het korte leven rij.

m.p. *m.f.* *p.p.* *reer rustig*

Ped.

3/4 *2/4* *3/4* *2/4* *3/4* *2/4*

ken weg ze konden nemen, om geen kans te lopen papa tegen te komen!

„Misschien kom ik vanavond nog even langs,” beloofde Jenny. „Ik heb gevraagd of ik voor de mop zelf eens appelbeignets mag bakken, dan breng ik een schaaltje naar tante Stella, die op kamers woont, u weet wel.”

Mevrouw Van Goors zei het niet, maar het was eigenlijk jammer, dat Jenny dit mogelijk bezoekje nog in het vooruitzicht had gesteld, want het maakte na tafel de sfeer onrustig. Telkens keek Peter naar de klok, ging dan weer naar de voordeur, om de straat af te spieden. Hij had geen geduld om op zijn gemak de kranten te lezen en als in de stille wijk een vlugge voetstap naderde, rees hij al van zijn stoel over-eind.

Eindelijk, het was al halfnegen: een roffel op de ruit! Natuurlijk werd er even gepoosd in de vestibule, toen stootte Jenny binnen.

„Hier mevrouw, voor u en Peter ook een portie, zelf gebakken hoor, heusch. Er zijn er een paar een beetje verbrand, ik was er niet met mijn gedachten bij. Onze meid mopperde al, het werd natuurlijk later voor haar, maar ja, ik deed het om er nog uit te kunnen komen.”

Haastig werd een kopje thee megedronken, toen sloeg de voordeur weer achter hen beiden dicht.

Toen Peter terug kwam, had de moeder eigenlijk pas het gevoel, dat hij nu voor het eerst dien dag eens aan haar toebehoorde.

Het waren nu nog een paar rustig-genoeglijke uurtjes met het souperje aan de keurig gedekte tafel, met hulstakjes en roode tulpjes versierd. En toen de klok twaalf slagen deed hooren, gaf het haar toch een trilling van geluk en dankbaarheid, zijn jonge, sterke armen om haar heen te voelen, zijn stem te hooren met diepen, ernstigen klank: „Alles wat goed en mooi is in dit jaar, lieve moeder.”

Ze gingen weer zitten en praatten samen. Toen ineens keken ze elkaar aan. „Daar komt iemand aanhollen,” zei Peter en tegelijk hoorden ze een hond keffen. Nu waren de voetstapen vlak bij, hielden plotseling stil.

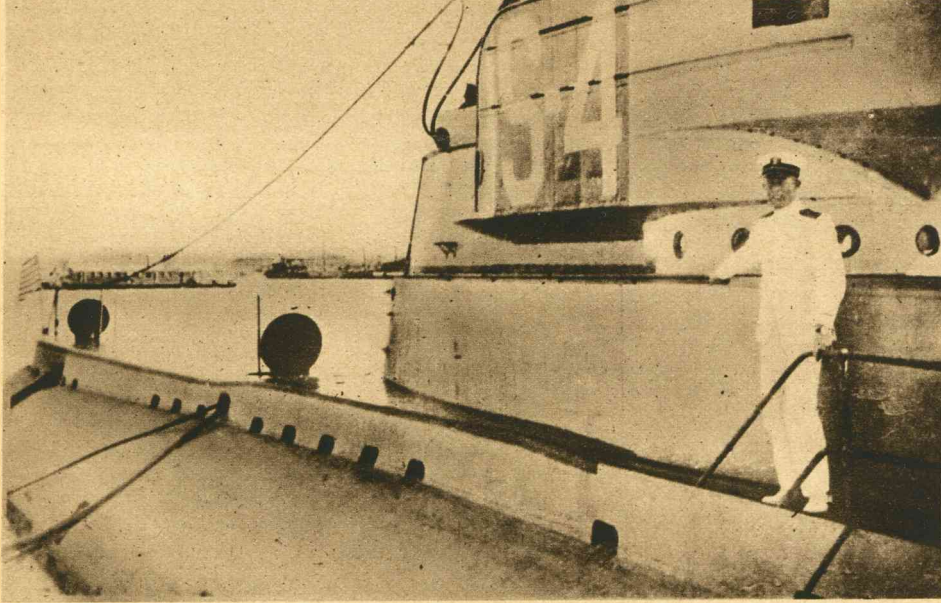
„Jenny!”

Mevrouw riep het vol verbazing. Peter was de gang al in, en jawel, zoo gauw hij de deur geopend had, viel een in bont gehuld figuurtje tegen hem aan, lachend, hijgend. Een klein zwartharig hondje gleed uit haar arm en blafte uitdagend, als om het tumult te vergrooten. Buiten adem viel ze binnen op een stoel neer.

„Maar kind, hoe kom je hierheen . . . zoo in je eentje?”

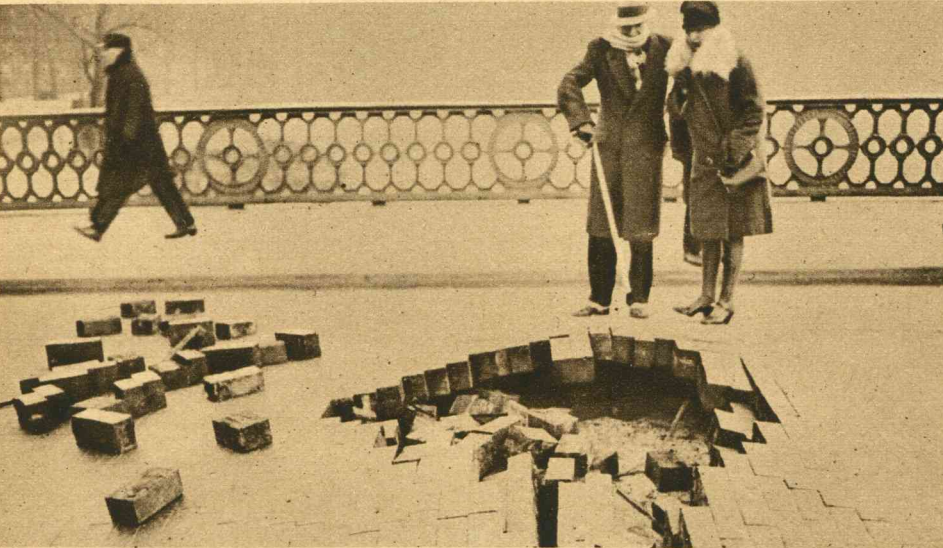
„O, bromt u niet op me. Peter en u moeten toch de eersten zijn, die ik kom nieuwjaarswensen.”

Ze sprong weer op, voegde de daad bij het woord.

De ondergang der S. 4

De Amerikaansche duikboot S.4, die bij Cape Code met haar uit 40 koppen bestaande bemanning is gezonken. Door kloppen gaven de overlevenden aan hun redders te kennen, hoe lang zij het in hun benarde positie nog konden uithouden. Door de zware stormen heeft men hen echter niet meer tijdig kunnen bereiken, zoodat zij allen een tragischen dood op den bodem van den oceaan gevonden hebben.

De felle kou te Parijs.

In de Fransche hoofdstad heeft het zoo fel gevoren, dat van sommige bruggen het plaveisel sprong!

„Pa zei: „Loop jij buiten nog even met Polly heen en weer.” Toen ik bij den hoek van de straat was, dacht ik ineens: Ik moet hierheen! Wat er straks gebeurt, kan me niet schelen. Ik heb Polly opgenomen en ben aan het hollen gegaan. De menschen, die me tegen kwamen, dachten vast, dat ik gevlucht was.”

Mevrouw Van Goors schudde het hoofd, haar oogen waren vochtig.

Ze ging maar even naar de keuken; die twee mochten wel een oogenblikje alleen zijn. Jenny lachte en huilde tegelijk, Peter moest haar maar kalmeeren! Ze was een lief, spontaan kind, maar er zou straks wel wat voor haar opzitten!

Voor den derden keer sinds hij des middags thuis was gekomen, trok Peter met Jenny mee.

„Wees nu tegen je vader nietbrutaal, Jenny,” meende mevrouw nog als raad te moeten geven, „daar vererger je alles nog maar mee.”

„Nee, ik zal zeggen, waar het op staat.” Jenny was nu opstandig. „Laat-ie nou eindelijk maar begrijpen, dat die neef uit Canada geen kans heeft.”

Toch voelde ze wel even haar moed zakken, toen ze voor het groote huis stonden, haar huis, waar alles donker was. Ze had geen sleutel, ze moest bellen. En Peter vond het wel vreeselijk, zijn meisje in het hol van den leeuw te moeten brengen, maar er zat niets anders op. Aan den overkant was een portiek; van daaruit kon hij „observeeren”, of ze werd binnengelaten.

In de vestibule scheen ineens een licht helder op; de voordeur werd nu op een kier geopend. Jenny glipte naar binnen.

Ze stond nog op de mat, toen ze een klap om haar ooren kreeg: de eerste lichamelijke tuchtiging, die ze zich kon herinneren. En meteen brieschte een stem: „Waar ben je geweest?”

In haar overspanning gilde ze het plots uit: „Bij Peter en zijn moeder, als u het weten wilt. Ik hou van Peter . . . en ik neem nooit een ander, nooit! Dien neef uit Canada heelemaal niet . . . ik ga nog liever in 'n klooster!”

In één ren stootte ze toen naar boven, smakte de deur van haar slaapkamer dicht, draaide den sleutel in het slot om.

's Morgens verscheen ze pas om twaalf uur beneden.

Ma had haar stilte al thee en beschuit gebracht. Ma hield van den vrede, was in haar hart op Jenny's hand, doch wilde haar man niet prikkelen, door hem in die richting te bewerken. Misschien als er eens een goede gelegenheid voor was . . .

Stilletjes ging Jenny in een crapaud zitten lezen. Haar overmoed van gisteren was weg, ze voelde zich nu mat en verslagen. Haar vader zat bij het raam, had haar zachten morgengroet niet beantwoord.

De meid bracht de post binnen; bovenop 'n enveloppe met een buitenlandschen postzegel. Jenny zag het met een zijdelingschen blik: uit Amerika natuurlijk. Vader sneed deze het eerst open, ging aandachtig lezen. Maar eersklaps werd zijn gezicht donkerrood, zijn oogen kregen een grimmige uitdrukking, en toen hij de blaadjes ten einde had, frommelde

hij deze tot een bal in elkaar en stootte de kamer uit, naar boven, waar zijn vrouw was.

Met dreunende stappen kwam hij haar boudoir binnen.

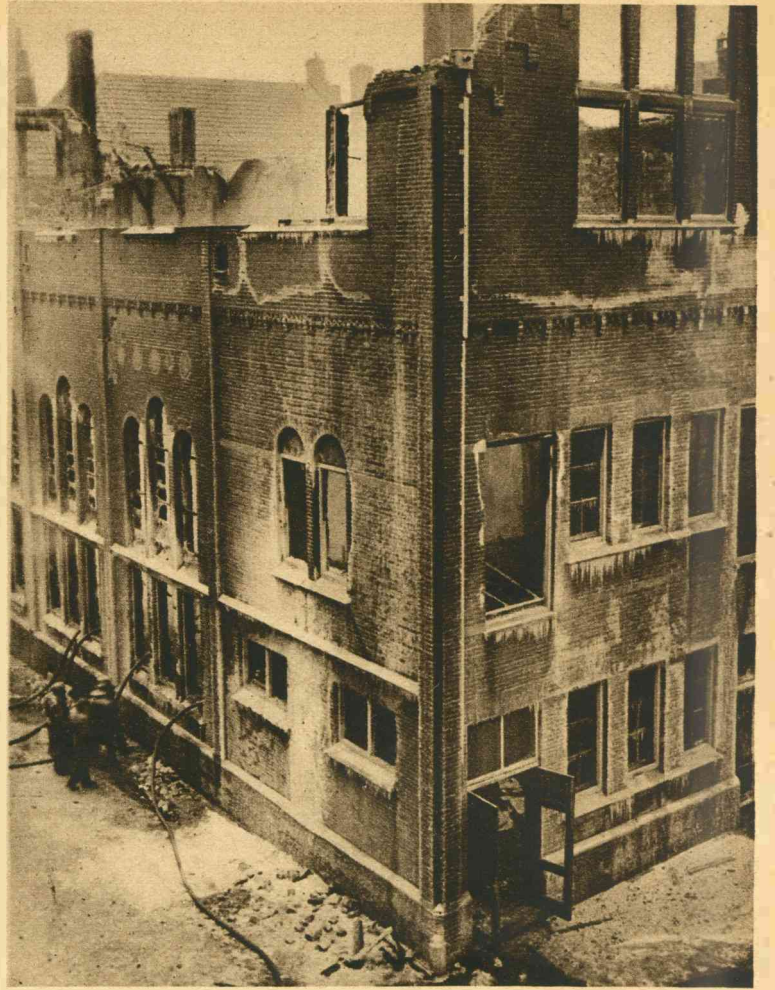
„Wat heb je?” vroeg ze dadelijk, angstig, nieuwsgierig. „Wat ik heb? Hier, lees maar, of laat ik het je liever in een paar woorden vertellen, Mijn vriend Jan — of beter gezegd: John — stuurt me een nieuwjaarswenschen en meldt me meteen, dat die lieve zoon van hem zich heeft verloofd met egn danseresje uit een tingeltangel. Op het oogenblik is hij wellicht al getrouwd. Ze zijn er allesbehalve mee ingenomen. „Maar och,” schrijft John, „hier in Amerika nemen we de dingen nu eenmaal niet zoo zwaar op!” Hij hoopt, dat voor ons en Jenny de teleurstelling niet te groot zal zijn! Nota bene!” Het was een oogenblik, of meneer Lessers zou stikken. „Mijn dochter vergooid voor een tingeltangel-juffrouw! Hoe kan ik hem dien streek, die beleediging het best betaald zetten?”

„Was hier nu niet 'n goede gelegenheid, die met twee handen aangegrepen moest worden?” dacht mevrouw, en ze zei:

„Je hebt een prachtig middel om je te wreken. Geef je toestemming tot een verlovingsdiner met Peter, en stuur hem met de eerstvolgende mail een annonce en een portret van hun beiden. Doe net, of je zijn bericht nog niet hebt ontvangen; laat het heeten, dat het engagement er met oudejaar is doorgedaan. Dan heb je de eer aan jezelf gehouden: wij zullen met Peter beter voor den dag kunnen komen, dan hij met zijn theaterster.”

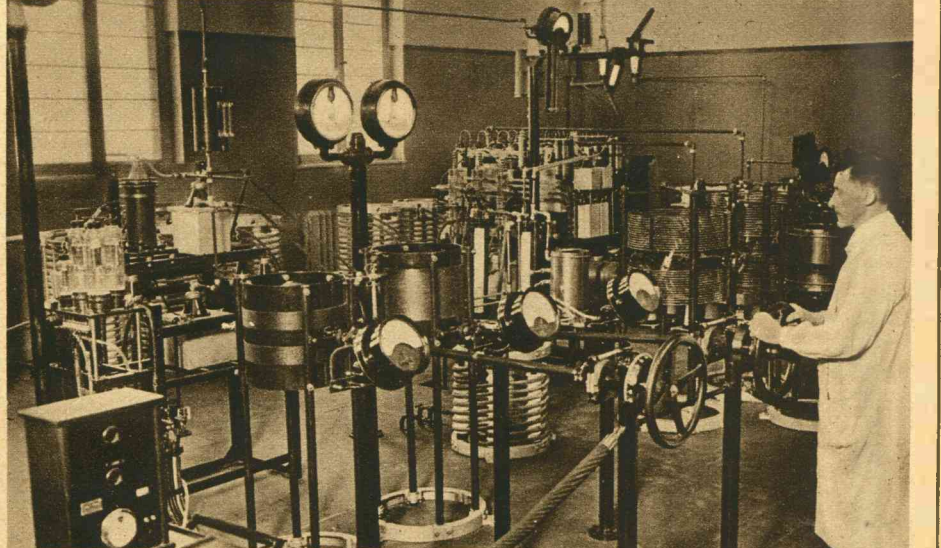
Meneer kuchte, ging weer naar beneden. Dat hij geen antwoord gaf, was al een goed teeken.

Een week later had het verlovingsdiner plaats ter eere van Jenny en Peter. Op de plaats aan den muur, waar het portret van den neef uit Canada had gehangen, prijkte nu een foto van het pas verloofde paar.

Zware brand te Leiden.

De vorige week Woensdag zijn de drukkerij en zetterij, benevens de papierbergplaatsen der „Leidsche Courant” totaal uitgebrand. Behalve tegen de vuurzee, hadden de brandweerlieden ook een hevigen strijd te strijden tegen de felle koude. Het uitgebrande gebouw leek wel een kristallen paleis; de muren waren met een dikke ijslaag bedekt en van kozijnen en balken hingen overal zware ijskegels naar beneden.

De grootste zender der wereld

is thans die, welke de vorige week te Zeesen bij Königswusterhausen (D.) is geopend. Zij heeft een capaciteit van 120 kilowatt tegen dien van Daventry 20 kilowatt. De stalen masten zijn 210 meter hoog — Een foto van de zendinstallatie van 12.000 volt.

DE HERKENNING

Bleek en mager zat Jack Wulfers in de bank der beklagden en loerde met steeds onderuit geworpen blikken naar zijn rechters.

Achter hem, in de getuigenbank, stond Joe Dahl en vertelde, en ieder woord dat deze zei, ontnam Jack meer en meer zijn kans op vrij-spraak. Joe Dahl sprak koel en zakelijk, precies vertellend wat hij wist, niets verzwijgend. Schijnbaar onbewogen hoorde Jack toe; geen spier op zijn gelaat verried de hevige emotie waaraan hij ten prooi was, maar de nagels van zijn vingers sneden als scherpe messen in het vleesch van zijn handen: Omdat Joe niet liegen wilde, kreeg hij stellig drie jaar 'op te knappen'!

Toen hij tusschen twee rijksveldwachters in werd weggeleid, knarste hij op zijn tanden van haat en woede en zwoer een duren eed, dat hij zich op Joe zou wreken!

Reeds van zijn jeugd af was Jack een misdadiger geweest. Op de kantoren, waar men hem in dienst had genomen, stal hij wat van zijn gading was: postzegels en geld. Met kleine bedragen was hij begonnen, om allengs zijn hand naar groo-tere uit te steken. De laatste jaren had hij met Joe op het-zelfde kassierskantoor gezeten; samen werkten zij op de

was om een valschen eed af te leggen. Daarom alleen had hij gesproken!

Drie jaar lang had Jack in zijn cel nagedacht over de wijze, waarop hij zich op Joe kon wreken, welken prijs deze zou moeten betalen omdat hij hem „verraden” had. Toen hij eindelijk vrij kwam, vond hij de wereld veranderd. Joe Dahl was niet meer op het kassierskantoor, en terwijl Jack trachtte uit te vinden, waar hij verblijf hield, leefde hij van kleine diefstallen, kaapte fietsen, die onbeheerd stonden en jassen uit vestibules, waarvan de deur openstond. Zoo gleed hij steeds verder op het hellend pad, tot hij op een avond zijn slag trachtte te slaan in een flatwoning, die in een der buitenwijken van de stad stond. Hij dacht dat de bewoners uit waren en drong door in de slaapkamer. Een paar gouden ringen en een armbandhorloge lagen zóó voor het wegnemen. Tervijl hij ze in zijn zak liet glijden, ging de deur open en opkijkend, zag hij een oude dienstbode. Haar oogen pulden uit van schrik en haar mond maakte een beweging, als wilde zij om hulp roepen. Jack behield zijn tegenwoordigheid van geest: hij liep op haar toe, duwde met zijn eene hand de deur dicht en greep haar met de andere bij de keel. „Sst!” siste hij, haar heen en weer schuddend. Op dat oogenblik wist hij zelf niet, dat zijn vingers zóó fel grepen, en toen hij haar even later losliet, viel haar hoofd opzij en wist hij, dat zij dood was

Op dat onzalige oogenblik kwam een ongeloofelijke koelbloedigheid over hem. Hij zette het doode lichaam in een hoek, knoopte zijn overjas dicht en verliet kalm de kamer.

Alles scheen goed te gaan, en hij was reeds bijna onder aan de trap, toen uit een van de benedenkamers een meisje de gang inkwam. Ze had 'n ovaal gezichtje met sprekende, bruine oogen; haar mond leek een roode, vreemde vrucht. Verbaasd doch onbevreesd keek zij hem aan. Onwillekeurig bleef hij staan.

„Je hebt gestolen,” zei ze toen. En hoe het kwam, wist hij zelf niet, doch hij knikte bevestigend, terwijl zijn handen een smeekend gebaar maakten.

„Luister,” zei ze, een paar stappen naar hem toe doend. „Ik maak iemand niet graag ongelukkig. Ik zal je nog een kans geven. Geef terug wat je hebt gestolen en ik zal zwijgen.”

Als verduasd staarde hij haar aan. Hij begreep niet . . . „Geef hier wat je hebt gestolen,” beval ze voor de tweede maal.

Een schilderij van 117.230 francs

Te Parijs is een belangrijke collectie moderne schilderijen in veiling gekomen. Het hierboven afgebeelde doek van Rousseau, voorstellend „Mijnheer Brummer zittend in zijn tuin”, werd verkocht voor 117.230 francs. Wij zouden zoo zeggen, dat het geld wel beter besteed had kunnen worden.

Mechanisch greep hij in zijn zak en haalde de ringen en het horloge te voorschijn. Het meisje nam ze aan en zei: „Gaan. En gebruik de kans, die ik je gegeven heb. Denk er aan: zoiets overkomt je niet licht voor een tweeden keer.”

Als een hond, die slaag gehad heeft van zijn meester, ging hij weg. Eenmaal buiten, op straat, zette hij het op een loopen, opgejaagd door de vreeselijke gedachte aan het ontzield lichaam in den hoek der slaapkamer.

Nog denzelfden avond verliet hij de stad en terwijl de couranten uitvoerige verslagen brachten van den geheimzinnigen moordaanslag en juffrouw Willy Raglio een nauwkeurige beschrijving van hem gaf, een beschrijving, die door alle dagbladen werd verspreid, hield hij zich in een obscuur logement verborgen, vurig hopen, dat zijn nieuwe baard hem mocht redden . . . En inderdaad: zij bleef op vrije voeten!

Gedurende vijf lange jaren kwelde zijn schuldig geweten hem, maar die jaren trokken tevens een muur van veiligheid om hem heen op. Hij kreeg langzamerhand zijn zelfvertrouwen terug; verviel in zijn oude, misdadige leven.

Toevallig ontmoette hij Fien Dahl. Hij zag haar dansen in een cabaret. Ze was geverfd en gepoederd en haar zwarte haren lagen geplakt en in het midden gescheiden op haar hoofd: type van de vrouw, wier lust en doel het is te verderven, wie zij aantrekt . . .

„Jij?” zei hij.

„Ja,” lachte ze. „Joe zijn eerlijkheid kostte jou drie jaar, hè!”

„Ik weet het!”

„Een half jaar nadat je werd veroordeeld, ben ik bij hem vandaan gegaan. Ik was niet geschikt als vrouw van zoo'n eerlijken man!”

„Ik wist wel, dat je dat vandaag of morgen zoudt doen!”

„Hij denkt, dat ik dood ben. Hij deed alle mogelijke moeite om mij te bewegen terug te komen. Ik was toch zijn vrouw, beweerde hij, en we hoorden bij elkaar. Maar ik had er genoeg van. Ik ben naar het buitenland gegaan en heb daar een fijn auto-ongeval in elkaar gezet . . . Overreden en gedood! Hoe is-ie?” Ze lachte weer.

„Ik heb nooit begrepen, waarom je met hem getrouwd bent,” zei Jack.

„Ach, een pure gril van goedheid! Maar die kon niet eeuwig duren!”

Ze lachten nu allebei, hard en wreed

Dien nacht in zijn bed dacht Jack weer na over den prijs, dien Joe hem nog moest betalen. Hij maakte plannen en verwierp ze weer. Tot eindelijk, als een ingeving, de gedachte over hem kwam, dat Joe wel weer eens getrouwd kon zijn. Joe dacht, dat zijn vrouw dood was; hij hield van een gezellige, huiselijke omgeving . . . Als dat eens waar

Kopstukken uit de Nederlandsche vliegwereld

In de aula van het Koloniaal Instituut te Amsterdam had de vorige week een door het comité Vliegtocht Holland-Indië georganiseerde voordracht- en filmavond plaats, waar wij bovenstaande foto maakten, waarop verscheidene belangrijke personen uit de Nederlandsche vliegwereld voorkomen. Zittend v.l.n.r.: Dr. Groeneveld Meijer; Ir. Stephan; Luit. Koppen; Gen. Snijders; Luit. Thomassen a Thuessink v. d. Hoop; Scholte; Overste Walaardt Sacré en H. Nieuwenhuis. Staande in de zelfde volgorde: luit. Schiinnen, Kap. v. d. Abeele; Dr. Faber; Dullaert; Bouman; Ir. Grasé; Jhr. P. J. Six; Ir. H. G. van Baumhauer.

afdeling Wissels. Eens had Joe hem gevraagd om een avondje bij hem thuis te komen, ten einde te kunnen kennis maken met zijn vrouw. Jack had de invitatie aangenomen, inwendig zich verknouterend van heimelijke pret. Joe was in zijn oogen zoo'n „heiligh boontje”, zoo'n stom-eerlijke vent, en zijn vrouw zou zeker wel van hetzelfde laken een pak zijn!

Maar hierin had Jack zich vergist. Fien was het type van een avonturierster. Hoe Joe er toe gekomen was, met haar te trouwen, was moeilijk uit te maken. Misschien was het ook bij hen wel het geval van de uitersten geweest, die elkaar aantrekken. Hoe het ook zij, spoedig was gebleken, dat zij zich hadden vergist en beiden hadden van den gedanen stap om het zeerste spijt.

Jack was nog geen halfuur bij Joe thuis, of Fien was reeds met hem begonnen te flirten. Als een geraffineerd charmeur had Jack haar oogen en gebarenspeel beantwoord, enkel en alleen om Joe te kunnen sarren. Deze had er zich evenwel niets van aange-trokken; hij kende Fiens gewoonten en begreep, dat hij het verstandigst handelde, door te doen of hij niets merkte. Alleen had hij zich verbaasd, dat iemand, dien hij voor een vriend had gehouden, zich tot zoo'n lage daad leende! Later, toen de door Jack gepleegde diefstal uitkwam en hij wist, wat voor een soort type Jack was, had hij begrepen. Maar het was geen wraakzucht, die hem belet had te verzwijgen hetgeen hij wist. Een dergelijk gevoel kende hij niet. Het was alleen geweest, omdat hij te eerlijk

Vijftig molens, die gaan verdwijnen

Ten gevolge van een door Gedeputeerde Staten genomen besluit, zullen de vijftig molens in den Schermer verdwijnen. Een aantal der slachtoffers van den modernen tijd.

was . . . Dan zou hij, Jack, niet alleen het middel hebben gevonden Joe te martelen, maar er zou ook tevens geld voor hem zijn te verdienen . . . Afpersen is zoo gemakkelijk . . .

Hij kon het in zijn bed bijna niet uithouden. Urenlang lag hij wakker, totdat hij eindelijk — de nieuwe dag kondigde zich reeds flauw aan — in een lichten, onrustigen sluimer viel.

Den volgenden morgen nam hij den trein naar de stad, waar hij vijf jaren geleden uit gevlucht was. Direct begon hij zijn onderzoek en ontdekte, dat Joe directeur was geworden van een groote bankinstelling. Hij grijnsde, toen hij het hoorde. Joe moest er dus warmpjes inzitten en zou zeker graag veel betalen als het waar was, dat hij opnieuw een huwelijk had aangegaan: een huwelijk, dat eigenlijk geen huwelijk was, omdat zijn eerste vrouw nog leefde! — In een café vroeg hij papier en inkt en schreef Joe een brief. Hij wilde hem spreken over een zeer belangrijke aangelegenheid. Of hij Zaterdagmiddag komen kon?

Ofschoon hij geen antwoord kreeg, ging hij er toch heen.

BEROEMDE

Esther Ralston

Lia de Putti

Ja, Joe was weer getrouwd en bewoonde een groote villa. Hij moest zeker veel geld hebben, om zoo te kunnen leven!

„Je kent me zeker nog wel?“ vroeg Jack.

„Ja.“ De ernstige, eerlijke oogen keken in de zijne.

„Ik kende jou en je vrouw, je eerste vrouw.“

„Ja. Arme Fien. Ze is in het buitenland gestorven. Overreden. Een ongeluk met een auto. Een vreeselijk einde!“

„En je bent weer getrouwd?“

„Ja. Twee jaar geleden.“ Er kwam een gelukkige uitdrukking op zijn gezicht. „Ons kind is zes weken oud.“

Een kind! Jack voelde de neiging in zich opkomen, den ander in zijn gezicht uit te lachen. Joe had nu nog meer reden, om voor zijn goeden naam te betalen. Het zou belache-

Dolores Costello

lijk gemakkelijk zijn! — „Maar je hadt niet mogen trouwen,“ antwoordde Jack, van ieder woord genietend in zijn zucht den ander te doen lijden. „Ik zag Fien een paar dagen geleden. Ze . . . we hebben er nog om gelachen, omdat je het zoo grif had geloofd, dat ze dood was.“

„Jij . . . ontmoette . . . Fien!“ Er lichtte een vreeselijke angst in de oogen van Joe.

„Ja. Niet prettig voor jou, hè?“

„Ik gelóóf je niet!“

„Je hoëft me niet te gelooven. Ik kan het bewijzen. En als het jou soms niet mocht kunnen schelen, je vrouw zal het zèker niet prettig vinden!“

Joe huiverde. „Zij mag het niet weten,“ zei hij. „Ze zou het niet overleven . . . Het is te wreed voor haar . . .“

Toen stond Jack op en steunde met bei zijn handen op de tafel. „Een paar jaar geleden,“ zei hij, „had jij me kunnen redden, als je hadt willen zwijgen. Dat heb je niet gewild. Waarom zou ik nu ter wille van jou zwijgen? Ik heb je in mijn macht, en ik vraag een hoogen prijs!“

Terwijl hij dit zei, herinnerde hij zich opeens weer de vreeselijke jaren, die hij in zijn cel had doorgebracht en hij voelde, dat de man voor hem nooit zóó zou kunnen lijden, al perste hij hem ook nog zooveel geld af, als hijzelf had gedaan in de gevangenis. Neen: met geld zou hij niet tevreden zijn! Hij wilde den ander even gevoelig treffen als hijzelf getroffen was: hij moest lijden, hij, zijn vrouw en zelfs zijn kind! Dan pas zou hij zich gewroken voelen!

„Mijn stilzwijgen is niet te koop!“ besloot hij zijn gedach-
tengang overluid.

De beide mannen staarden elkaar aan en Joe's oogen smeekten om medelijden. Eindelijk vroeg hij, en zijn stem klonk gebroken: „Wil je geen prijs noemen?“

Jack genoot! Hij had den ander op zijn knieën gebracht. Hij lachte, hard en gemeen. „Neen,“ zei hij. „Ik verkoop mijn stilzwijgen niet.“

Dola Negri

Weer viel er een stilte tusschen hen. Opeens drong een vrouwestem van uit den tuin tot hen door. IJl en teer kwamen de klanken van een wiegeliëdje naar hen toe . . .

Joe Dahl deed een stap naar het raam. „Zóó'n groot geluk mag je niet vernietigen,“ pleitte hij. „Heb een weinig medelijden met haar. Ze is nog zoo jong!“

„Heb jij met mij medelijden gehad?“ vroeg Jack wreed, en hij dacht weer aan hetgeen hij in zijn cel geleden had. Hij ging naar het raam, vast besloten de jonge vrouw binnen te roepen. Zijn oogen zochten den tuin af tot hij vlak bij het venster een jonge vrouw gewaar werd, die, een kindje in haar armen wiegend, op en neer liep. Ze had een ovaal gezicht met sprekende, bruine oogen; haar mond leek een roode, vreemde vrucht . . . Jack wankelde achteruit, als had hij een geestverschijning gezien.

Hij wendde zich gejaagd tot Joe, stamelde een paar onverstaanbare woorden en greep met bevende vingers naar zijn hoed . . .

FILMSPEELSTERS

Iris Stuart

Gloria Swanson

„Een prijs?“ bazelde hij. „Neen, geen prijs . . . Ik . . . ik . . .“ Toen snelde hij de kamer uit. Want in de vrouw, die daar in den tuin met haar baby op den arm liep, had hij Willy Raglio herkend, het meisje, dat hem op den avond van den moord in het bewuste huis had gezien!

En hij begreep, dat de rollen daardoor thans waren omgedraaid!

(Vrij naar het Engelsch)

Axel Lübke, *Het Grootte Geheim*. — Het „grootte geheim“ is de macht der liefde van de edele Joodsche Hanna, die den zwakken, talentvollen, ongelukkigigen man, dien zij bemint, door het leven helpt. Een aangrijpend boek, dat boeit van het begin tot het einde. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

WAAROM? DEED ZIJ HET?

DOOR CORALIE STANTON EN HEATH HOSKEN
VERTAALD DOOR DICKY WAFELBAKKER

5)

Wrouwen echter konden immers zoo valsch zijn, dacht hij cynisch. Zij waren meermalen het liefst, wanneer ze op het punt stonden je te verraden. Dat had hij van andere vrouwen kunnen gelooven, doch nooit van zijn Molly. Hij had zich voorgesteld, dat haar een vreeselijk ongeluk was overkomen, waardoor ze wellicht haar verstand had verloren en hij had zelfs bij oogenblikken gevreesd, dat zij dood was. En niettemin bleek ze in een toestand van stralende gezondheid te verkeer en werd nog slechts enkele dagen geleden met Howard Lake in Parijs gezien . . .

Hij leed op die momenten, zooals hij nog nimmer in zijn leven geleden had. In gedachten ging hij de bezoeken na, welke Howard hun had gebracht . . . En zelfs thans leek het hem nog heiligschennis toe Molly van ontrouw te beschuldigen. Hij herinnerde zich nog heel duidelijk hoe gelukkig hij zich had gevoeld, omdat ze zulke goede vrienden met elkaar waren. Ze hadden elkander niet veel ontmoet: slechts enkele malen gedurende de week-end, welke ze in hun cottage buiten doorbrachten. Hoe mooi hadden Molly en Howard op het grasveld gedanst bij de muziek van een gramfoon. Dick was een slecht danser en hij had genoten van de elegante bewegingen van zijn jonge vrouw. Natuurlijk had hij niets bijzonders tusschen de twee jonge menschen ontdekt, om de eenvoudige reden, dat hij geen seconde iets van argwaan gevoeld had.

Maar hoe kon hij nu weten of ze elkaar al niet heel dikwijls in het geheim hadden ontmoet? Alles leek hem zoo wanhopig verward toe.

Howard en hij waren al van de schoolbanken af vrienden geweest, evenals hun vaders. Twee jaren waren ze tezamen in Cambridge, waar Howard was gebleven om een graad te halen. Dick was daarna naar Italië vertrokken om zijn studies voor ingenieur te vervolgen.

Howard's vader was overleden, en liet zijn zoon een groote importzaak na. Kort daarna was Dick's vader gestorven, die zijn zoon voor zijn diverse schulden had laten opkomen.

Eerst toen Dick's grootmoeder was gestorven, was de jonge man in het bezit gekomen van het fortuin, dat hem in staat had gesteld zijn loopbaan te vervolgen. Vóór dien tijd was het meermalen voorgekomen, dat Dick zich in financieele moeilijkheden bevond en dan was Howard hem altijd op tactvolle en edelmoedige wijze te hulp gekomen.

Sinds Molly's verdwijning had hij zijn vriend niet meer gezien, daar Howard in het Noorden van Engeland woonde. Dick had in zijn verwarring gelogen toen hij Grammount vertelde, dat het hem bekend was, dat Howard naar Parijs zou vertrekken.

Hij had twee telegrammen van sympathiebetuigingen van zijn vriend gehad en eenmaal belde hij hem op. Howard was evenals hij zelf erg ongerust geweest, doch had te kennen gegeven, er in zijn hart toch van overtuigd te zijn, dat het mysterie weldra opgelost zou worden.

En nu had Grammount hem en Molly samen in Parijs gezien . . . De politie moest onmiddellijk van dit feit op de hoogte gebracht worden. Het gebeurde drie dagen geleden, dus was de mogelijkheid niet uitgesloten, dat ze zich nog steeds in Parijs bevonden. Wellicht kon de recherche hen thans op 't spoor komen.

Hij belde onmiddellijk Scotland Yard op en sprak met inspecteur Clayson, die uitermate verbaasd scheen te zijn, dat het mevrouw Heritage gelukt was onbemerkt Engeland te verlaten. Hij gaf te kennen, dat hij zich dadelijk met Parijs in verbinding zou stellen en indien noodzakelijk, zelfs naar Frankrijk's hoofdstad zou vertrekken. Het kon thans niet moeilijk meer zijn haar te vinden, oordeelde hij.

Toen Dick zijn huis aan de rivier bereikt had, liep hij naar boven en klopte aan Grammount's deur. De jonge schilder was evenwel niet thuis. Hij herinnerde zich toen eensklaps, dat hij mevrouw Crome beloofd had bij haar te komen dineeren om Monroe te ontmoeten. Hij had er niet de minste lust in en hij besloot haar op te bellen. Voordat hij evenwel kans had een woord te zeggen, zei ze al dadelijk:

„Ben je daar, Dick? Ik stond juist op het punt je te telefoneeren. Tot mijn groote spijt komt Samuel Monroe vandaag niet bij me dineeren, daar hij geheel onverwachts naar Berkshire werd geroepen, waar hij een redevoering moet houden in de plaats van iemand, die ziek is geworden. Ik heb met hem over je gesproken en hij voelt groote belangstelling voor je. Ik zal je zeggen wat hij me vertelde. Kom dus in elk geval bij me dineeren, wil je?”

De jonge man antwoordde bevestigend. Per slot van rekening leek het hem toch maar het beste toe dit te doen, daar het zijn gedachten wat zou afleiden.

Ze was in het lichtpaars gekleed en zag er bijzonder mooi uit. Nadat ze hem begroet had, zei ze eensklaps, terwijl ze hem met onderzoekende bliken opnam:

„Je ziet er niet naar uit, alsof je goed nieuws hebt gekregen? Laten we eerst een cocktail gebruiken en daarna kunnen we in de kleine, grijze kamer dineeren, daar we toch alleen zijn.”

„Het doet me genoegen, dat Monroe vandaag verhinderd was,” gaf Dick te kennen. „Ik wilde je vertellen . . . dat ik niet van plan ben me candidaat te stellen voor de tusschentijdsche verkiezingen, om de eenvoudige reden, dat mijn gedachten er totaal niet bij zijn.”

„Ik geloof niet, dat dit de reden is,” zei ze zacht.

Hij aarzelde. Het had niet in zijn bedoeling gelegen het haar te vertellen, maar ze was zoo buitengewoon vriendelijk voor hem, dat het hem een ware verlichting toeleek zijn hart tegenover haar te kunnen uitstorten.

Voordat hij het eigenlijk zelf goed wist, had hij haar van een en ander op de hoogte gesteld. Hij vertelde haar, dat Molly en Howard Lake in Parijs waren gezien.

„Oh, dat moet een heerlijk bericht voor je zijn,” riep ze opgewonden uit. „Dat beteekent, dat ze veilig is en dat is toch het voornaamste, nietwaar? Waarom zou je je nu per slot van rekening toch niet candidaat stellen? Oh, ik hoop van harte, dat je niet denkt, dat er . . . eenig schandaal aan die geschiedenis verbonden is. Je zegt toch, dat die man je vriend is? In elk geval zal de politie haar nu wel op het spoor komen. Beste Dick, je twijfelt toch niet aan je vrouw?”

Hij schaamde zich diep, dat die gedachte een oogenblik bij hem had kunnen opkomen.

„Nee,” zei hij hardop. „Nee, natuurlijk niet. Maar ik kan mijn gedachten bij niets anders bepalen, voordat ik heel zeker weet, dat zij in veiligheid verkeert. Ik ben te overspannen om andere menschen vertrouwen te kunnen inboezemen. Dat voel ik zelf het best en dat zul je toch zeker ook wel kunnen begrijpen.”

Anna keek peinzend voor zich uit, terwijl ze een sigaret opstak. Ze liet op dat moment haar intellect werken, iets wat zelden gebeurde, wanneer ze zich in tegenwoordigheid van het sterke geslacht bevond.

„Ik geloof, dat je gelijk hebt,” gaf ze te kennen. „Ja, we dienen niet te overhaast te werk te gaan. En bovendien zullen de groote verkiezingen toch ook gauw genoeg plaats hebben. Laten we nu eerst dineeren,” voegde zij er aan toe, toen de butler verscheen.

„Ze is een wonderbaarlijke vrouw,” dacht Dick verschillende malen gedurende het diner, en dat was dan ook inderdaad het geval. Ze ging zoo handig te werk, dat het haar zonder veel moeite gelukte Dick zijn vertrouwen in Molly terug te geven. Niet dat hij in werkelijkheid ooit volkomen aan haar getwijfeld had . . . Het viel evenwel niet te ontkennen, dat hij zich door zijn overspannen zenuwtoestand bij oogenblikken tot conclusies had laten brengen, die haar niet waardig konden zijn. Anna gaf hem tegelijk ook een groot stuk van zijn zelfvertrouwen terug en toen hij van tafel opstond, voelde hij zich beter dan in dagen het geval was geweest.

Toen ze de koffie in haar boudoir gebruikten, kwam het gesprek op lord Shelmerdine en zijn geheimzinnigen dood. Het gerechtelijk onderzoek zou den volgende dag plaats vinden.

Het was de recherche nog niet gelukt een spoor van de vrouw te ontdekken, die hem op dien fatalen dag vermoedelijk vergezeld had. Het spreekt vanzelf, dat de gegevens van den boodschappenlooper slechts heel vaag waren, daar hij den grooten politicus alleen van een portret kende.

Shelmerdine's neef was uit Rome overgekomen. De begrafenis zou in allen eenvoud plaats vinden. Het was een vreeselijke tragedie, want de groote man had eerst kort geleden den zestigjarigen leeftijd bereikt.

Dick nam tamelijk vroeg afscheid van zijn gastvrouw. Hij gaf op eenigszins verlegen, jongensachtige wijze te kennen, dat hij onder de gegeven omstandigheden verre van aangenaam gezelschap kon zijn. Anna glimlachte vriendelijk en zei, dat ze het volkomen begreep. Hij moest boven alles het vertrouwen in zijn vrouw zien te bewaren en hij mocht er werkelijk

De vormen der natuur

Terwijl de natuur soms op de zorgvuldigste wijze haar vormen verwezenlijkt — men denke slechts aan de sneeuwkrystallen, die zuiver symmetrisch zijn opgebouwd, zooals men in den inzet ziet — schijnt zij er op andere tijden behagen in te scheppen de menschheid door de grilligste gedaanten en lijnen te imponeren. Dit laatste is bijvoorbeeld het geval bij de rotsformaties in het beroemde Yellowstone Park in Californië (V. St.) Onze foto geeft daar een sprekend voorbeeld van.

niet zulk een groote waarde aan hechten, dat die vriend haar in Parijs had gezien! De man kon zich toch vergist hebben. En zelfs als ze inderdaad in gezelschap van Howard Lake was geweest, dan was dit eer een goed dan een slecht voor teekenen. Het viel natuurlijk niet te ontkennen, dat het heel eigenaardig was, dat hij niets van hen gehoord had, doch wellicht was hier voor de een of andere verklaring te vinden.

Toen hij afscheid van haar nam, viel het hem eensklaps op, hoe slecht zij er uitzag.

„Ik heb je vermoeid,” zei hij impulsief. „Je bent ook zoo vriendelijk en dan kan men onwillekeurig te veel van iemand verlangen.”

Er verscheen een raadselachtige glimlach om haar lippen.

„De waarheid is, dat ik zelf ook eenige moeilijkheden heb,” bekende ze.

„Oh, wat spijt me dat! Kan ik iets voor je doen?” Ze schudde ontkennend het hoofd.

„Dank je, Dick. Je bent heel sympathiek. Het hindert me ontzettend er over te moeten praten, want niemand kan me per slot van rekening helpen. Het gaat om mijn echtgenoot: hij is eenvoudig alleromgankelijkst en ik kan het niet langer verdragen. Hij heeft het leven al jaren lang tot een hel voor me gemaakt en ik kan niet van hem afkomen zonder de afschuwelijke publiciteit van het gerechtshof te moeten doormaken. En dat is iets, wat ik eenvoudig niet zou kunnen verdragen. Ik weet niet, wat ik beginnen moet. Ik heb zoovele vijanden, die de leelijkste dingen van me vertellen en waarom dat zoo is, is me een raadsel. Het eenige wat ik verlang is in vrede te kunnen leven en eenige menschen om me heen te hebben, die werkelijke vrienden zijn. En de wereld maakt alles zoo moeilijk. Mijn echtgenoot gedraagt zich op het oogenblik op een meer dan schandelijke wijze en kan het niet nalaten mij nu ook met modder te gooien.”

„Het is afschuwelijk,” riep Dick uit. Hij voelde, dat ze geheel verkeerd beoordeeld werd.

„Dick, wil je me een groot genoegen doen, en niets gelooven van al de slechte dingen, die ze over me vertellen? Ik verlang niet den indruk teweeg te brengen alsof ik een heilige ben, doch ik verdien het allerminst, dat iedereen op me trapt. Zoo slecht ben ik waarlijk niet.”

Dick begreep haar eigenlijk niet volkomen. Het viel niet te ontkennen, dat er steeds de noodige praatjes omtrent haar de ronde hadden gedaan en daarom had hij het ook niet noodig geoordeeld zijn jonge, onschuldige vrouw met haar in kennis te brengen. Dien avond drong het evenwel voor het eerst tot hem door, dat men Anna Crome wellicht op onrechtvaardige wijze behandeld kon hebben. Ze was heel hartelijk en goed voor hem geweest en het zou schandelijk van hem zijn, indien hij haar nu zijn sympathie onthield.

Zie vervolg op pag. 13

Belangrijke verkeersverbetering te Utrecht

De Potterstraat te Utrecht wordt verbreed. Maandag der vorige week is men begonnen met de slooping van den laatsten sta-in-den-weg, n.l. het perceel op den hoek van de Oudegracht en Potterstraat. Zoodra dit pand is afgebroken, zal de bestrating daar ter plaatse voorloopig worden doorgetrokken.

BELANGRIJK NIEUWS VOOR ONZE ABONNÉ'S

„PANORAMA" WORDT UITGEBREID

In verband met het steeds toenemend aantal abonné's zal „Panorama", te beginnen reeds met het eerstvolgende nummer, wekelijks met vier pagina's meer verschijnen, waardoor de omvang dus van zestien op TWINTIG pagina's wordt gebracht.

Door deze uitbreiding zullen wij niet alleen nog meer dan tot heden het geval was, een groote verscheidenheid aan interessante lectuur en mooie foto's kunnen brengen, doch bovendien zullen wij ook nog wekelijks een groot gedeelte geven van een nieuwen, boeienden roman, waarvan het ons gelukt is het auteursrecht voor ons land te verwerven!

Daar de lage abonnementsprijs van „Panorama" gehandhaafd wordt, zullen onze abonné's deze uitbreiding stellig met instemming begroeten!

Slechts één wederdienst vragen wij U: maakt uw familie en vrienden op ons blad opmerkzaam! Het is slechts een geringe moeite, waarvan U zelf de vruchten plukt! Want: hoe meer abonné's, hoe meer wij kunnen geven!!

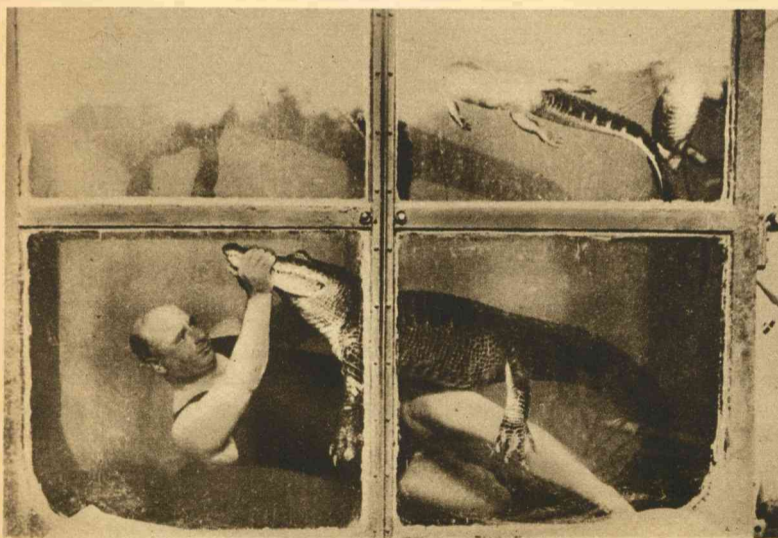
Een gouden pruik van 3000 à 5000 jaar v. Christus

Bij de opgravingen te Ur, de stad van Abraham, is een pruik van rood goud ontdekt in het graf van een prins, die leefde omstreeks 3000 à 5000 jaar voor Christus.

„Zijne Hoogheid de Prins"

Door de N.V. Schouwtooneel is op 24 December l.l. in het Grand Theatre te Amsterdam de eerste voorstelling gegeven van „Zijne Hoogheid de Prins", een blijspel in drie bedrijven van Ludwig Fulda. De inhoud van dit stuk, dat in Duitschland geweldig opgang maakt, is geïnspireerd op de bekende avonturen van den pseudo-prins Harry Domela, die zich geruimen tijd voor een zoon van den Duitschen Kroonprins uitgaf. Zelfs de autoriteiten liepen, naar men zich herinnert, in den val. — Hierboven een scène uit het tweede bedrijf: de pseudo-prins (op den voorgrond) ten huize van den heer Knost.

Links:

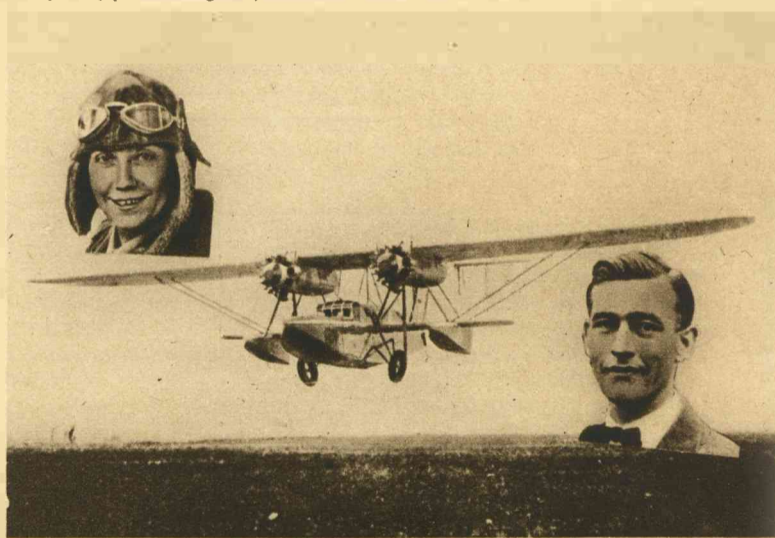
Eef worsteling met krokodillen

In het Olympia Circus te Londen laat Capt. Wail zien, hoe hij onder water zich te verdedigen weet tegen een orietal krokodillen. Natuurlijk trekt hij veel belangstelling, temeer daar de strijd met de monsters veel langer duurt, dan een normaal mensch het onder water kan uithouden.

Rechts:

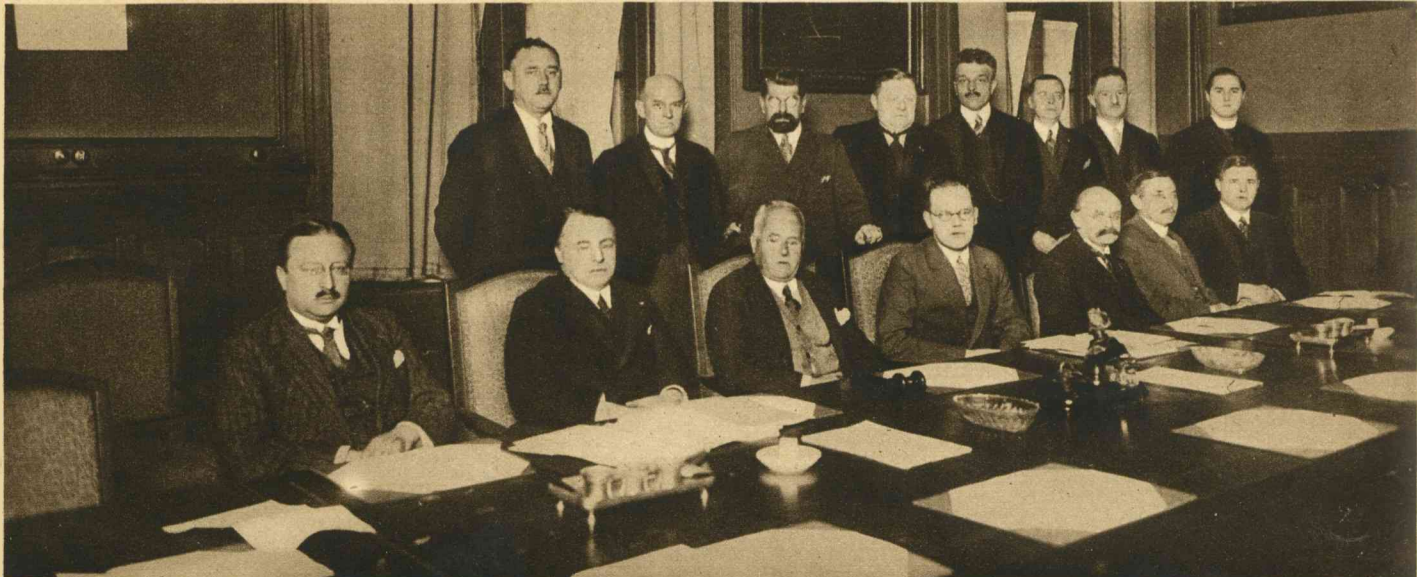
Mrs. Grayson's mislukte Oceaanvlucht

Mrs. Grayson, die den eersten Kerstdag starten wilde voor een tocht over den Oceaan, is naar alle waarschijnlijkheid onderweg naar Harbour Grace omgekomen met haar drie medepassagiers. Links Mrs. Grayson en rechts Oskar Omdal, de bestuurder van haar vliegtuig, dat men in het midden ziet.

Sir William Ewart Berry,

die de „Daily Telegraph" heeft gekocht. Hij heeft thans 22 dag-, 88 week- en 18 maandbladen onder zijn controle, waardoor hij grooten invloed op de Engelsche openbare meening uitoefent.

Bodemrijzen en productiekosten

De bij Koninklijk Besluit van 15 December ingestelde staatscommissie tot onderzoek inzake de wanverhouding in den land- en tuinbouw tusschen de bodemprijzen en productie-kosten eenzijdig en de opbrengst van de producten anderzijds is verleden week geïnstalleerd op het Departement van Binnenlandsche Zaken te Den Haag. V.l.n.r. zittend de heeren: Mr. H. A. M. van Haastert, Mr. dr. L. N. Deckers, Z.Exc. Minister Kan, Mr. D. G. W. Spitz, I. G. J. Kakebeeke, W. J. Th. Mansholt en Prof. dr. G. Minderhoud. V.l.n.r. staand de heeren: W. v. d. Sluis, L. J. M. Hoebens, J. de Jong Saaber, J. Weitkamp, F. E. H. Ebels, Dr. H. Molhuysen, F. W. Valstar en H. Bemeimaus.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Fraaie fluweelen japon met kiokvormig geknipten rok, die van onderen wordt afgezet door een zeer breede strook van schulpvormig aangezet, dik zijden soutache. De japon heeft een vest en manchetten van crème kant.

De middelbare leeftijd

Al is vergeleken bij vroeger de middelbare leeftijd een heel stuk opgeschoven en al grijnst dit schrikbeeld ons vrouwen niet meer aan op dertigjarige leeftijd — toch zit de angst daarvoor er nog in.

Wat wordt er al niet gedaan om dit gevreesde tijdstip zoo lang mogelijk te verschuiven?

Baden en zwemmen, gymnastiek en loopoefeningen, angstvallig dieet, ja, wat niet al?

Wij vrouwen hebben den naam onlogisch te zijn en — heelemaal ten onrechte is dat niet. Want hoeveel vrouwen, die terwille van hun figuur steeds met honger van tafel opstaan, gebruiken iets tusschentijds, d. w. z. tusschen de maaltijden?

Een taartje of een pastetje onderweg of een kop koffie met een paar beschuitjes wordt niet onder 'voeding' gerekend en toch is dit eten en drinken tusschentijds de beste en snelste manier om dik te worden.

Iedereen weet natuurlijk, dat het gebruik van meel-spijzen, veel brood, zoetigheid en aardappelen enz. een slank figuur zeer zeker niet ten goede komt. En dat een lomp en zwaar figuur oud maakt vóór den tijd, weet iedereen.

Daar behoeven we dus den nadruk niet op te leggen. Maar er is iets anders, wat velen niet weten en wat anderen, die het wel weten, maar al te vaak vergeten.

Dat is, dat de gedachten, die ons bezig houden van zoo'n grooten invloed zijn op ons uiterlijk.

„Och kom!” spot de pessimist. „Wat geeft dat nu? Een oud gezicht wordt heusch niet glad en jong door aan bijzondere dingen te denken!”

Neen, natuurlijk niet.

Maar dat hebben we ook heelemaal niet beweerd. Wie jong van uiterlijk wil blijven, moet jong van hart blijven.

Wie kent ze niet, de lieve, oude dames (en ook heeren), wier opgewekte stem en wier vroolijk tintelende oogen hen vaak jonger doen schijnen, dan menig jong meisje of jong vrouwtje, dat onder het gewicht van haar jeugd gebukt schijnt te gaan?

Niemand hoeft oud te worden. Oud worden is een gewoonte, die de menschen uit laksheid hebben aangenomen. En het is daarenboven nog een slechte gewoonte!

Zij, die de jeugd om zich heen weten te verzamelen en met hart en ziel kunnen deelnemen aan de simpele levensvreugden, die er voor iedereen zijn, die worden niet oud. Zij blijven jong, omdat hun innerlijk jong blijft en zonder paardemiddelen en vermageringskuren (die meestal het humeur leelijk aantasten en toch niet het gewenschte resultaat hebben) wekken zij een indruk van jeugdige frischheid en kracht. De ware jeugd komt van binnen uit en kan op geen mensch met allerlei lapmiddeltjes worden opgeplakt.

Aphorismen

Als met een keers in 't open velt, soo is het met den mensch gestelt.

Hy moet veel brij hebben, die elck den mont sal stoppen.

Niemand besloegh soo wel sijn paerd, of 't viel noch eenmael op der aerd!

Een vrouw van internationale beteekenis

In de dagbladen hebben we onlangs kunnen lezen, dat in Den Haag de Ned. Club voor Beroepsvrouwen is opgericht op initiatief van mevr. Wijnaends Francken-Dyserinck, de ijverige voorvechtster van alle vrouwenbelangen. Deze club is een afdeling van de Fransche club der soroptimisten (lett. vertaald soeurs optimistes).

Dr. Suzanne Noël, de Parijsche chirurg, is voorzitter van de Fransche Club van Beroepsvrouwen, die naast een uitgesproken ethisch doel en een ontbreken van alle

Een Hollandsche dame

Vóór de behandeling.

Ná de behandeling.

politieke en godsdienstige discussies, ten doel heeft den beroepsarbeid voor gehuwde zoowel als voor ongehuwde vrouwen hoog te houden, terwijl de leden voorts vanzelfsprekend de verplichting op zich nemen elkander zoowel nationaal als internationaal te helpen.

Deze man geraakte broodeloos (hij was agent van een levensverzekeringmaatschappij) doordat hij „te oud” was.

Na twee maal door Dr. Noël behandeld te zijn, vond hij weereen winstgevend beroep.

Het is over deze Dr. Suzanne Noël, dat wij onze lezers hier iets willen vertellen. Deze zeer bijzondere vrouw, die tot zelfs in Oostenrijk, Tsjecho-Slowakije, Italië en Spanje gaat opereeren, legt zich voornamelijk toe op aesthetische chirurgie, d.w.z. het verfraaien van het menschelijk uiterlijk door middel van operatief ingrijpen.

Dr. Noël hield in Den Haag voor de maatschappij van geneeskunst kort geleden een voordracht, waarbij de vrouwelijke dermatologe twee uur aaneen sprak en haar werkwijze toelichtte. Na afloop verklaarde een onzer bekende chirurgen openhartig: „We hadden er niet veel

Dr. Noël aan den arbeid.

verwachting van, maar het was knap en ook ik heb er nog van geleerd.”

Behalve aan het ge-laet worden ook borsten arm-operaties verricht enz. enz. Deze knappe chirurg heeft reeds veel vrouwenleed gelenigd, door misvormde neuzen, afstaande ooren, verzakte trekken e.d. weer in een zooveel mogelijk normalen toestand terug te brengen.

Niet alleen uitschoonheids oogpunt is het feit, dat zooiets mogelijk is, hoogst belangrijk, doch eveneens uit economisch oogpunt.

Men denke slechts aan vrouwen en meisjes, die hetzij door een ziekte, hetzij door een ongeluk of brand haar uiterlijk zoozeer schonden, dat zij hare broodwinning kwijtraakten.

Dr. Noël is de redster van velen dier ongelukkigen en gaarne brengen wij een woord van hulde aan deze kundige, onverschrokken vrouw, die een zoo on-Nederlandsch beroep uitoefent en die door zoovele vrouwen en mannen met roerende dankbaarheid wordt vereerd. Want een derde deel harer patiënten bestaat uit leden der sterke sekse.

Recepten

APPELMARMELADE.

Benoodigd : 3 pond zure moesappelen, 2½ pond suiker, 50 gram geconfijte gember, 1 citroen.

Bereiding : Schil de appels, snijd ze daarna in vieren en verwijder de klokhuizen. Daarna doet men ze met de dunne, gele schil van den citroen in een pan met zooveel koud water, dat ze juist bedekt zijn, en laat dit zachtjes koken tot de appels gaar zijn. Kook intusschen ook de schillen en klokhuizen met weinig water ongeveer ¼ uur. Laat het vocht van de appels en pitten door een neteldoersch lapje loopen en zie of er 9 d.L. vocht is; vul het anders bij met heet water.

Kook het vocht met de appels, citroensap, suiker en zeer fijngehakte gember (in een neteldoersch lapje gebonden). Maak de marmelade op de gewone wijze af: verwijder de gember voordat ge de marmelade in de potjes doet, druk het pakje goed uit, zoodat het gembervocht in de marmelade komt.

APPELGELEI.

Benoodigd : ½ citroen, 14 d.L. water, 3 pond appelen, 300 gram suiker per ½ L. sap.

Bereiding : Wasch de appels, snijd ze in vieren, kook ze met het water tot ze zacht zijn. Roer niet. Zeef de vruchten door een doek. Breng de dunne citroenschil met het appelsap en de suiker aan de kook, steeds roerend. Schuim de gelei af. Laat ze daarna nog een half uur koken.

Appelen kunnen als appelmoes gesteriliseerd worden. De appelmoes wordt eerst geheel klaar gemaakt desverkiezend gemengd met rozijnen. Daarna in de flesschen gedaan en 20 minuten gesteriliseerd.

ROZIJNENAPPELMOES.

Benoodigd : 1 K.G. zure moesappelen, 100 gram suiker, 100 gram rozijnen, geraspte schil van 1 citroen.

Bereiding : Wasch de appelen, verwijder het bovenste zwarte puntje en den steel, snijd ze in vieren en zet ze met zooveel kokend water op, dat de bodem van de pan met een laagje van een paar cM. bedekt is. Kook de appelen (met schil en klokhuizen dus) vlug gaar (ongeveer 15 minuten), wrijf ze door een paardenharen zeef. Kook de rozijnen 2 minuten met zooveel water, dat ze juist bedekt zijn. Vermeng de appelmoes met de rozijnen (zonder het vocht) de suiker en de zeer dun geraspte citroenschil. Presenteer ze warm of koud.

Nuttige wenken

Oude vervlekken kan men verwijderen, door er groene zeep op te smeren en dit er eenige uren op te laten zitten, waarna men met water het goed afwascht.

Om laarzen waterdicht te maken neme men 1 liter gekookte lijnolie, 125 Gr. schapenvet, 46 Gr. was en 32 Gr. hars. Dit alles smelt men eerst en brengt het daarna met een penseel of kwastje op het leer, vooral aan de randen bij de zolen.

Afkookwater van groente.

Het afkookwater van groente heeft nog voedingswaarde en moet daarom nooit weggeworpen worden.

Blouse van rose crepe de chine, geborduurd met donkerblauw, op rokje van donkerblauwe zijde.

Vervolg van pag. 10

„Je bent een werkelijke vriendin voor me,” zei hij, terwijl hij haar hand weer in de zijne nam. „Ik wilde, dat ik je helpen kon.”

„Dat kun je niet. Op het oogenblik is dat ten minste uitgesloten. Ik zit als het ware in een kooi en ik dien me te laten welgevallen, wat mijn heer gemaal me wenscht aan te doen. Ik zou, zooals gezegd, slechts van hem af kunnen komen, wanneer ik een echtscheidingsproces begon, maar dat kan ik niet doen, ofschoon de wereld geen seconde gelooft, dat ik er zooiets als een hart op nahoud. Tob echter nergens over: je hebt zelf al genoeg verdriet. Goedenavond, Dick. Ik zal mijn best blijven doen iets voor je te bereiken.”

„Goedenavond,” zei Dick dankbaar. „Goedenavond, Anna.”

HOOFDSTUK VI.

Toen Dick zijn huis bereikt had en de voordeur opende, ontmoette hij Grammount, die juist uit zijn flat kwam.

De jonge schilder zag er eenigszins opgewonden uit en liep onmiddellijk op hem toe.

„Wil je even binnen komen, Heritage,” begon hij. „Ik heb al eenigen tijd naar je gezocht. De politie is hier geweest: ik had er geen flauw vermoeden van, dat er iets bijzonders aan de hand was. Waarom heb je het me niet verteld? Ik hoop, dat ik me niet als een idioot heb aangesteld. Het ging omtrent mevrouw Heritage.”

Dick volgde den jongen man in zijn kamer en eensklaps kwam er een weemoedige en tegelijk angstige blik in zijn oogen.

„Nee, ik ben de idioot geweest,” zei hij op somberen toon. „Ik was eenvoudig totaal in de war, toen je me geheel onverwachts vertelde Molly gezien te hebben. Ik kon er toen niet toe komen je te zeggen, dat ze verdwenen was en dat ik er geen flauw vermoeden van had, waar ze kon zijn. Grammount, beste kerel, ik heb den laatsten tijd in een hel geleefd en je kunt je niet indenken, wat ik doormaakte. Ik heb Scotland Yard opgebeld en hun verteld wat jij me mededeelde. Ik moest natuurlijk je naam opgeven, doch ik had er geen idee van, dat ze onmiddellijk bij je zouden komen. Ze moeten wel denken, dat ik krankzinnig ben en soms veronderstel ik het zelf ook. Wie is er bij je geweest?”

„Een alleraardigste man . . . inspecteur Clayson.”

„De zaak werd in zijn handen gesteld. Wat heeft hij gezegd en wat denkt hij?”

„Hij schijnt totaal niets te vermoeden, want hij heeft me zooveel vragen gesteld, dat mijn hoofd er van duizelt. Hij wilde jou natuurlijk spreken maar niemand wist waar je kon zitten. Hij is hoogstens een half uur weg. Ik heb hem precies verteld, wat ik jou mededeelde. Mevrouw Heritage heeft mij niet gezien en Lake evenmin.”

„Weet je wel heel zeker, dat het Lake was?”

„Beslist! Je kunt je niet vergissen waar het hem betreft en je zou hem uit duizenden herkennen met zijn vuurrood haar, groene oogen en aardappelneusje. De detective vroeg me, of ik me soms herinnerde hoe mevrouw Heritage gekleed was, doch ik kon die vraag heusch niet beantwoorden. Ik geef dan ook ronduit toe, dat ik over de geheele geschiedenis niet lang had

nagedacht, daar ik niet kon vermoeden wat er inderdaad gebeurd was. Het spijt me heel erg.”

„Dat is heelemaal niet noodig,” zei Dick kortaf. „Je hebt ons misschien zelfs een belangrijken dienst bewezen. De recherche weet nu ten minste, waar ze zich drie dagen geleden bevond.” Even aarzelde hij en vroeg toen zacht: „Hoe zag ze er uit?”

„Het kwam mij voor, dat ze vermoeid was,” gaf de jonge schilder ten antwoord. „Ik heb je echter gezegd, dat ik haar slechts van uit de verte zag. Misschien was ze een weinig zeeziek geweest.”

„Heb je op Lake gelet?” luidde Dick's volgende vraag. „Praatten ze met elkaar en leek het je toe, alsof ze liever niet gezien werden?”

„Ik moet je eerlijk bekennen, dat mij verder niets bijzonders is opgevallen,” zei hij. Het was duidelijk merkbaar, dat hij in de war raakte. „Er waren zoo ontzettend veel menschen, moet je niet vergeten. Ik verkeerde zelfs in de meening, dat jij wel in de buurt zou zijn. Verder heb ik er werkelijk niet over nagedacht.”

„Ik ben een groote idioot,” barstte Dick eensklaps uit en het volgende oogenblik had hij het vertrek verlaten. Dien nacht kon hij den slaap niet vatten en hij werkte aan één stuk door.

Werk was het eenige wat zijn gedachten nog tijdelijk kon verstrooien. In die oogenblikken dacht hij ten minste niet aan Molly's laatste teedere liefkoozingen . . . zag hij het jonge vrouwtje niet voor zich, zooals ze hem het laatst van af het balkon nauwafde . . .

Indien hij zich te veel door zijn herinneringen liet overweldigen, zou hij krankzinnig worden; daarvan was hij overtuigd . . . Molly, die zich drie dagen geleden met Howard Lake in Parijs had bevonden . . .

Als Grammount hem slechts had kunnen zeggen, hoe de uitdrukking van hun gezichten was geweest en welke houding ze tegenover elkaar hadden aangenomen. Maakten ze den indruk alsof ze samen weggevoerd waren? Hadden ze er uitgezien, alsof ze verliefd op elkaar waren? En zelfs als Grammount een dergelijk iets inderdaad verondersteld had, zou hij dit niet gezegd hebben.

Tegen den morgen hield hij op met werken en viel gekleed op zijn bed in slaap. Hij was doodmoe en alles duizelde hem voor de oogen.

Den volgenden dag las hij in de bladen het rapport, hetwelk was uitgebracht na het gerechtelijk onderzoek betreffende den dood van Lord Shelmerdine. Hij las een en ander met belangstelling, omdat Anna Crome als getuige was opgeroepen en hij zich herinnerde, hoe ze hem nog kort geleden op droevigen toon te kennen had gegeven, hoe ze alle publiciteit haatte.

Hij meende haar toen in haar ware gedaante te hebben gezien: een vrouw met een goed hart, die zich echter op een heel oppervlakkige manier tegenover de buitenwereld toonde om deze zand in de oogen te strooien.

Er werd niets bijzonders ontdekt. Een der doktoren had te kennen gegeven, dat de gedachte van zelfmoord uitgesloten moest worden, daar er een uiterst angstige uitdrukking op het gezicht van den doode had gelegen. Er was geen spoor van het wapen te bekennen. Verschillende getuigen, die Shelmerdine goed gekend hadden, verzekerden, dat hun niet bekend was, dat hij een enkelen vijand bezat.

Zijn eigen geneesheer deelde mede, dat de groote politicus een zeer goede gezondheid had genoten en hoewel hij eenigen tijd geleden een weinig last van hartkloppingen had gehad, deze lichte aandoening onmogelijk den dood ten gevolge had kunnen hebben.

De vrouw van den huisbewaarder zei, dat zij dien bewusten middag een uur afwezig was geweest, daar zij in de veronderstelling verkeerde, dat Lord Shelmerdine naar Schotland was vertrokken. Ze had dien morgen de theetafel niet in orde gebracht, zoodat haar meester zelf hiervoor had moeten zorgen.

Het kwam zelden of nooit voor, dat Lord Shelmerdine iemand bij zich op de thee had en ze herinnerde zich heel goed, dat de Hertogin van Ches-

ter, die in het begin van het jaar gestorven was, vrijwel de eenige dame was, die ze ooit bij hem had gezien.

Verdere getuigenis werd nog afgelegd door een der bedienden, die in het jachthuis in Schotland aanwezig was geweest, waar hij op telefonisch of telegrafisch bericht van zijn meester had gewacht om den juiste datum van zijn komst te vermelden.

Alles bleef evenwel even vaag. Het eenige feit, dat ten slotte definitief kon worden vastgesteld, was, dat hij op dien fatalen morgen naar Schotland was vertrokken en dat er iets moest hebben plaats gevonden, waardoor hij naar de flat terugkeerde.

Juffrouw Hartogg, Lord Shelmerdine's privé-secretaresse, een jonge vrouw van vijf en dertig jaar, verwerkte een heele opschudding in de rechtszaal door flauw te vallen.

Den volgenden dag werd Lord Shelmerdine op het kleine kerkhof van zijn landgoed in Hertfordshire begraven en den daarop volgenden dag gaven de couranten uitgebreide berichten omtrent zijn testament. Een groot deel van zijn aanzienlijk vermogen had hij aan liefdadigheidsinstellingen vermaakt. Zijn zieke zuster en zijn twee neven waren verder heel goed bedacht.

Dick was in werkelijkheid meer onder den indruk dan onder gewone omstandigheden het geval was geweest. Om te beginnen zou Shelmerdine hem oorspronkelijk hebben geholpen en ten tweede had de geheimzinnige tragedie op denzelfden dag van Molly's verdwijning plaats gevonden.

Indien hij niet gestorven was en Molly was niet vertrokken met Howard Lake, dan zou Dick thans waarschijnlijk midden in de drukte der tusschentijdsche verkiezingen zitten en zou zijn mooie Molly met haar lieven glimlach en zilveren stem hem geholpen hebben stemmen te winnen.

Geleidelijk had Dick er zich op betrappt nu en dan met een zeker gevoel van bitterheid aan zijn jonge vrouw te denken. Hij raakte er nu hoe langer hoe meer van overtuigd, dat zij er met Lake vandoor gegaan was. Waarom had men hen anders in Parijs samen gezien?

Indien er een verklaarbare reden voor bestond, had ze zich toch onmiddellijk met haar echtgenoot in verbinding kunnen stellen. Ze had hem op zulk een afschuwelijke manier bedrogen, dat hij het eigenlijk nog niet goed gelooven kon. Maar de feiten waren er in elk geval. Zonder twijfel zou het schuldige paar met schrijven wachten, totdat ze al een eind weg waren en dan zouden ze hun slachtoffer berichten wat hij nimmer verwacht had. Wanneer zulke gedachten zich van hem meester maakten, kwam er een onbeschrijfelijk gevoel van woede over hem. Had er ooit zulk een idioot bestaan als hij was?

Er lag een bittere, sarcastische trek om zijn mond, terwijl hij door St. James Park ging om in zijn club te dineeren.

Eensklaps hield hij stil . . . Droomde hij of was het werkelijkheid . . .? Hij stond tegenover Howard Lake, in wiens oogen een lachende, blijde blik was verschenen.

Ja . . . het was inderdaad Howard Lake, met zijn vuurrood haar, zijn sproeten en zijn kleine groene oogen. Zooals gewoonlijk stond zijn hoed achterover op zijn hoofd en hij droeg een tweed kostuum met een oranjeleurige das. Howard had zich altijd heel slecht gekleed, met welk feit Dick hem meer dan eens had geplaagd.

„Hallo, oude Dick,” riep Howard uit. Hij scheen verder niets te kunnen zeggen en hij maakte een hoogst verlegen en onhandigen indruk.

„Waar is Molly?” vroeg Dick bevend van woede.

„Molly?” herhaalde Howard verbaasd.

„Ja, Molly. Waar is . . . mijn vrouw?”

„Beste jongen, wat bedoel je? Hoe kan ik in 's hemelsnaam weten, waar Molly is?”

„Waar is Molly?” klonk het voor de derde maal. Howard legde zijn hand op Dick's schouder en keek hem aan.

„Wat is er aan de hand, kerel?” vroeg hij bedaard.

„Heb je slechte tijding van je vrouw gekregen?”

„Wanneer heb je Molly voor het laatst gezien?” ging die vreemde stem voort.

„Wanneer ik haar het laatst gezien heb? Dick, je gedraagt je heel eigenaardig. Is ze dan nog niet gevonden? Ik kan me indenken, dat je een vreeselijken tijd hebt doorgemaakt. Ik heb nog niets in de couranten gelezen, en daarom hoopte ik, dat alles in orde was. Ik heb tot over mijn ooren in het werk gezeten en ik redeneerde: geen tijding, goede tijding.”

„Wanneer heb je Molly het laatst gezien?”

„Beste jongen, toen we bij Matterini met zijn drieën dineerden. Dat zal ongeveer een maand geleden zijn.”

(Wordt vervolgd.)

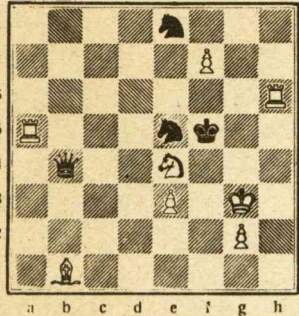
Over den smaak valt niet te twisten. . .

De inboorlingen van Australië eten met even veel smaak siangen als de Chineezers rotte eieren. Voor de jacht op siangen zijn de eersten dan ook steeds te vinden. Met hun sterke tanden bijten zij den gevangen dieren den kop af, roosteren of braden ze boven een houtvuurtje en . . . het maal kan beginnen.

Schaken.

PROBLEEM No. 160.

Van: J. H. de Ruwe, te Hilversum.

Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

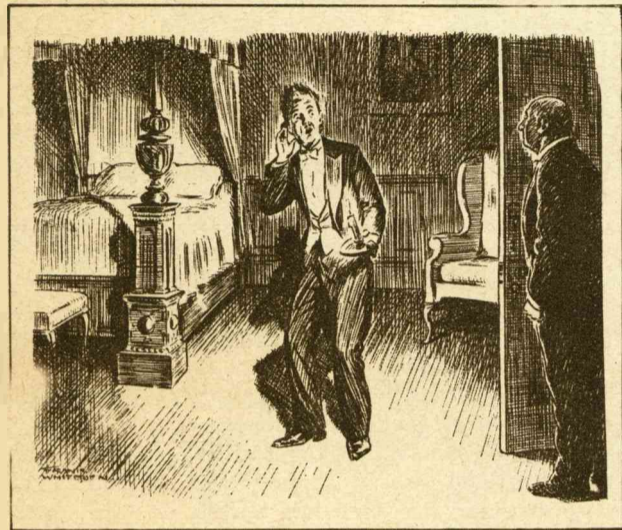
Stand: Wit (8) Kg3, Ta5, Th6, Pe4, Lb1, pi.e3, f7, g2.

Zwart (4) Kf5, Db4, Pe5, Pe8.

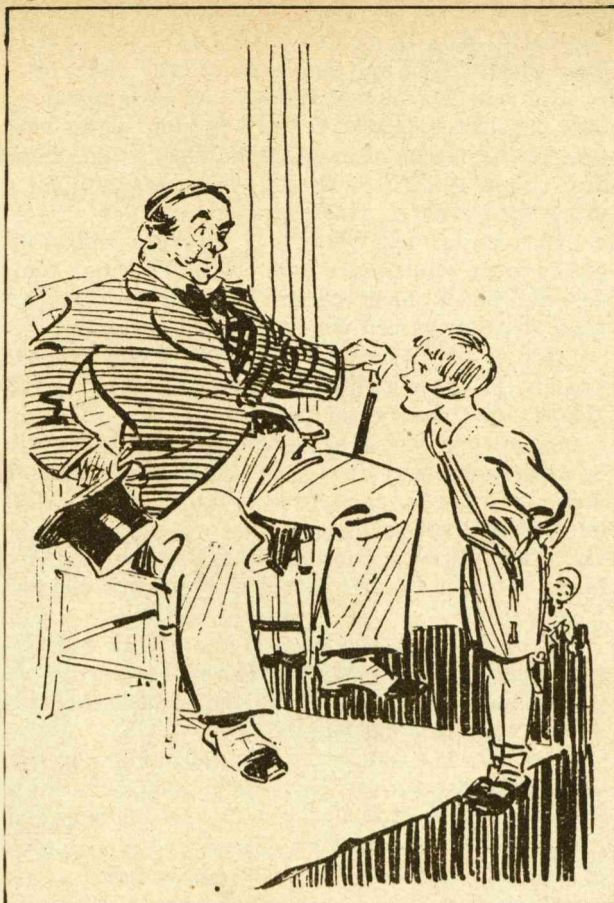
Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

DARWIN THEORIE.

„Wie komt” — vroeg de meester — „t mensdrom Wel het méést nabij dus, Jo?”
Jopie, die niet opgelet had,
Antwoorde: „Eh... he... een vloot!”

De oude bediende (den zenuwachtigen gast alleen in de spookkamer achterlatend): „Vindt U 't erg, als ik de deur op een klein kiertje laat staan, mijnheer, voor 't geval de witte dame U komt bezoeken? Zij gaat altijd vreeselijk te keer over die nieuwerwetsche sloten.”

Oom: „Wel Marietje, geef jij Oom eens een kusje. Dan krijg je een stuiver van mij.”
Marietje: „O, maar ik kan een dubbeltje krijgen als ik levertraan in-neem.”

WERELDVLUCHT-GENOEGENS.

„Wie veel reist, kan veel verhalen...”
Maar dit oude woord geldt niet
Voor zoo'n luchtreis, daar je meestal
Wolken, mist en water ziet.

HAAGSCHE TELEFOON-RADIO.

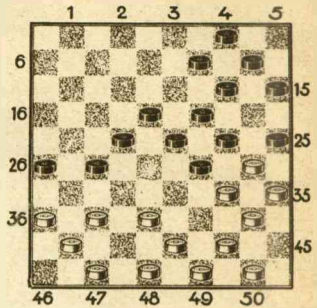
Veel narigheden zet zij stop,
Veel leed doet zij verzachten:
Je kan nu bij een leuke mop
Op 't goede nummer wachten.

Dammen.

WEDSTRIJD-VRAAGSTUK No. 182

van Geo van Dam, Baarn.

De diagramstand in cijfers behoort te zijn: Zwart 14 schijven op 4, 9, 10, 14, 15, 18, 19, 22—27 en 29. Wit 14 schijven op 30, 34—38, 40, 41, 43, 44 en 47—50. Wit speelt en verlost zwart tot een foutieve voortzetting, waarna wit wint! Hoe is het bedoelde spelverloop?

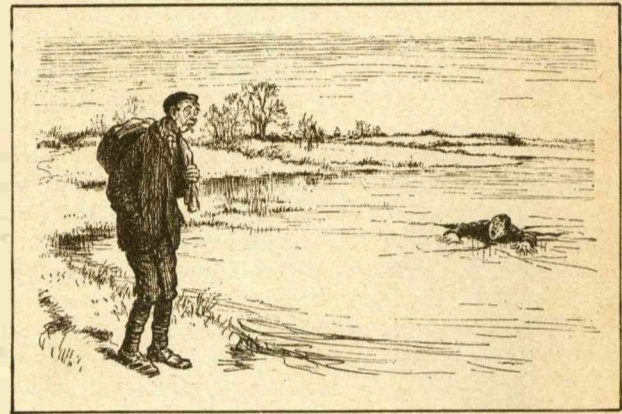

OPLOSSING VAN PROBLEEM No. 179

van R. van Glinstra Bleeker, den Haag.

De diagramstand in cijfers was: Zwart 10 schijven op 9, 11, 12, 14, 15, 18, 19, 22, 28 en 32. Wit 10 schijven op 21, 23, 25, 30, 33, 37, 39, 41, 42 en 49. Wit speelt 25—20! Zwart moet de meeste slaan met 18 x 36, nu wit 37—31!! (zwart 14 x 43) en wit 49 x 16 (36 x 27), en 21 x 3 wint! Een zeer fraaie meerslag-constructie, waarbij met weinig materiaal veel is bereikt.

Ten gerieve van de lezers worden door den Nederl. Dambond de officieele spelreglementen beschikbaar gesteld. Toezending van een exemplaar volgt na ontvangst van 12 cts. in postzegels. Handleiding voor beginners tegen 54 cts. Handleiding voor meergevorderden tegen f 1.33. Alles franco thuis na ontvangst van het bedrag per postwissel of in postzegels van 5 cts. of lager.

Schaatsenrijder: „Gauw! Ga direct hulp halen in 't dorp!”
De boerenkinkel: „Ik mot heelemaal niet naar 't durp!”

VOOR DE JEUGD

OUDEJAARSVOND-SPELLETJES

ER is zeker geen avond in het jaar waarin door de huisgenooten zoo dikwijls naar de klok gekeken wordt als op Oudejaarsavond. Wij kijken dan niet naar de klok om te zien of het onze bedtijd is, want op dien avond mogen we eens extra lang opblijven. Neen, als op Oudejaarsavond naar de klok gekeken wordt, is het om te zien of de tijd nog niet is aangebroken, om onze ouders, broers en zusters een gelukkig Nieuwjaar te wenschen.

Dat wij de klok ook kunnen gebruiken om te spelen, dat wil zeggen, om onze huisgenooten aangenaam bezig te houden, dat weten de meesten van jullie zeker niet; en daarom zullen we hier vertellen, op welke wijze dit gebeuren kan.

De meesten van jullie kunt toch zeker op de klok zien, wel? Niet om jullie dit te leeren is nevenstaand plaatje met een klok hier afgebeeld. Neen, ik wil jullie iets aardigs leeren, waarmee je met je broers en zusters heel wat pret beleven kan, en waarbij we een klok of horloge noodig hebben.

Het is een heel leuk kunstje en het mooiste van de grap is, dat iedereen dit kunstje leeren kan, zelfs al kan hij in het geheel niet op de klok zien.

Dat kunstje moeten we dus allemaal kennen.

Luistert dan maar goed:

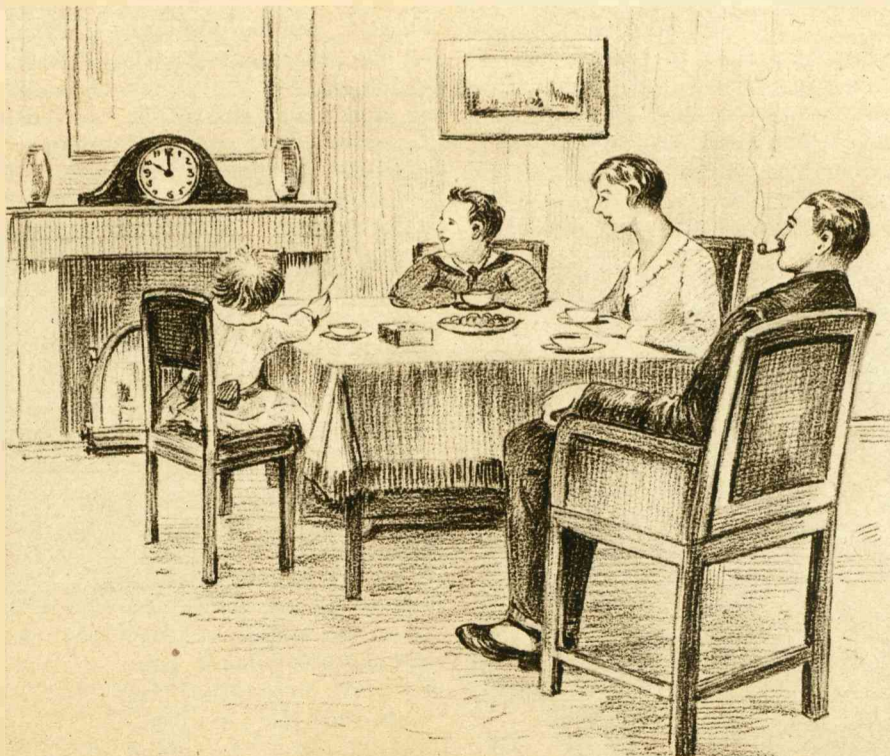
Ge laat u blinddoeken en vraagt aan iemand uit het gezelschap of hij op de wijzerplaat van de klok, pendule of horloge, een der twaalf getallen wil aanwijzen, dan zult gij zeggen welk getal hij heeft aangewezen.

Iedereen zal over uw kunststuk verwonderd zijn, maar ge dient uw les goed te kennen en ze is niet zoo heel gemakkelijk. Let dus goed op!

Als ge blinddoekt zijt en buiten de deur staat, en een van uw broers of zusters heeft een cijfer aangewezen, dan begint ge met een stok langzaam op de deur te tikken. Degene die 't cijfer aangewezen heeft, telt nu op het geluid van deze tikken zacht voor zichzelf tot twintig, beginnende bij het cijfer dat hij heeft aangewezen. Bij den twintigsten tik roept hij „binnen”, dan komt de geblinddoekte de kamer in en noemt tot verbazing van alle aanwezigen het aangeduide cijfer op.

Maar hoe kan dat?

Luister, dan zal ik je dit verder uitleggen: Laat ons aannemen, dat het cijfer IX is aangewezen. De persoon, die het aangewezen heeft, telt nu zacht voor zich als hij het tikken op de deur hoort 9, 10, 11, 12 enz. tot 20 en roept dan „binnen!” Gij hebt intusschen ook de tikken geteld, maar op een andere manier. Ge hebt eerst van 1—8 geteld (dus 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8). Daarna begint

De klok op Oudejaarsavond.

ge van 12 terug te tellen, tot „binnen” geroepen wordt. Het cijfer dat ge het laatst noemt is het aangewezen.

Ziehier ter verduidelijking een voorbeeld: Noemt men den persoon in de kamer Piet en dien aan de deur Jan, dan telt

Piet 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20
en Jan 1 2 3 4 5 6 7 8 12 11 10 9

Heeft de persoon in de kamer in plaats van IX het cijfer III

aangewezen, dan is de telling van beide personen als volgt:

3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	2	3	4	5	6	7	8	12	11	10	9	8	7	6	5	4	3

Ge ziet, jongelui, steeds is het laatste getal dat ge noemt het juiste.

Probeert het nu zelf maar eens.

Mocht het voor sommigen nog niet duidelijk genoeg zijn, dan moeten ze het mij maar zeggen...

De truc van den Fakir.

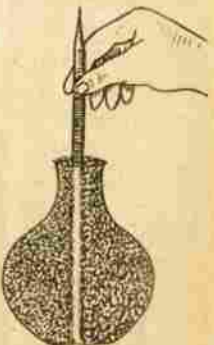
FAKIRS zijn mohammedaansche bedelmonniken of kluzenaars, die zich op allerlei wijzen pijnigen, maar tevens verbazingwekkende goocheltoeren kunnen doen. Hiertoe behoort, onder anderen, het kunstje met een zwaard en een waterglas.

Datzelfde kunstje zullen wij ook eens probeeren. Maar omdat een zwaard wat gevaarlijk is en wij dit bovendien niet zullen bezitten, gebruiken wij een potlood.

Wij nemen allereerst een waterkaraf of een kleine goudvisschenkom; in allen geval een glazen flesch met een wijden buik en een smal toeloopenden hals (zie de afb.). Deze karaf vullen wij met rauwe rijst, telkens een handje vol te gelijk er inwerpende en de karaf na het inwerpen herhaalde malen op de tafel stampende (voorzichtig, niet te hard!). Gedurende dat stampen preevelt men eenige tooverspreuken.

Is de karaf op deze wijze gevuld, dan neemt men een potlood en steekt die voorzichtig maar loodrecht door de rijst tot op den bodem van de karaf. Als ge dit zonder horten of schudden hebt gedaan, zult ge in staat zijn, tot verbazing van alle aanwezigen de met rijst gevulde karaf aan het potlood op te tillen en de kamer rond te dragen.

Na dit kunststuk wordt de karaf geleedigd en laat men zien dat er aan karaf en potlood niets bijzonders was. In plaats van een potlood, kan men na eenige oefening ook een lang mes gebruiken. Hoofdzaak is dat zoowel het mes als het potlood recht door de rijst gestoken wordt. OOM TOM.

De truc van den Fakir.